

per aspera

Anul XII, Nr. 23 - decembrie 2010

AD ASTRA

Revistă de cultură și educație

PUBlicație SEMESTRIALĂ EDITATĂ ÎN CADRUL
LICEULUI CU PROGRAM SPORTIV PIATRA NEAMȚ

C
H
E
E
R

U
P

Experiența T4T - Timișoara 2010

După cum bine știți (sau nu) anul acesta, trupa de teatru CHEER-UP a liceului nostru (din care fac parte și eu) a participat la Festivalul internațional de teatru în limba engleză pentru adolescenți T4T (Theater For Teenagers). Festivalul a avut ca perioadă de desfășurare ultima săptămână din luna august și a fost găzduit, ca de fiecare dată, de orașul Timișoara. După ce am fost acceptați în urma unei preselecții și după ce am primit și sprijinul domnului director Filimon, am pornit la drum într-o noapte răcoasă de sâmbătă. Drumul a durat foarte mult dar, din fericire, l-am avut cu noi pe Petruț Ursache care a întreținut atmosfera cu glume și întâmplări haioase știute doar de el.

Ajunși la destinație duminică de dimineață, am luat în primire camerele în care urma să stăm și... gândacii cu care aveam să socializăm în următoarele șapte zile. Asta a fost singurul aspect negativ al festivalului... Seara am participat la festivitatea de deschidere unde, aleatoriu, ne-a fost oferită câte o fotografie de la care să pornim în crearea piesei de teatru. Am primit în același timp și un trainer care să ne ghideze pe parcursul competiției. Spre norocul nostru, ne-a fost dat cel mai priceput și muncitor trainer, Șerban Trâmbițașu, membru al trupei de improvizație Obligo. [www.obligo.ro]

Cum distracția nu vine niciodată fără muncă, zilele următoare ne-am trezit dis-de-dimineață, am făcut înviorarea (care a devenit o tradiție pentru festival) și ne-am pus cu „burta pe carte”... în cazul nostru cu „burta pe scenariu”.

Cu ajutorul domnișoarei profesoare Mădălina Vornicu (căreia îi mulțumim foarte mult pe această cale) am reușit să facem un scenariu complet, pus la punct în numai două zile, iar celelalte două zile le-am ocupat cu repetițiile.

După cum spuneam și mai sus, am avut parte și de distracție. Organizatorii au fost și de această dată foarte inspirați, având grijă să ne ocupe fiecare minut liber cu câte un eveniment în fiecare seară: petrecerea de deschidere a festivalului, două show-uri de improvizație cu trupa Obligo, Fire Show în incinta curții Colegiului Național Bănățean, petrecerea de încheiere a festivalului și multe altele.

În următoarele rânduri voi prezenta câteva aspecte ale festivalului care mi s-au părut foarte evaluate față de țara în care trăim: mâncarea pe care o primeam de trei ori pe zi și care ajuta la crearea atmosferei de campus în curtea CNB-ului, Spotlight - "mini-ziarul" festivalului care apărea în fiecare seară și prezenta toate evenimentele care s-au petrecut în ziua respectivă, combinarea festivalului de teatru în limba

engleză cu Manyfest - festivalul artelor vizuale. Cu ocazia asta, am avut parte de foarte multe fotografii făcute de ei.

Fiind prea captivați de atmosfera festivalului și de repetiții, nici nu am observat trecerea rapidă a timpului. Dar ne-am dezmeticit repede când ne-am găsit față în față cu publicul dornic să vadă piesele trupelor. Aflându-ne pentru prima dată într-o asemenea ipostază, se putea citi emoția pe chipurile noastre (lucru care ne-a fost comunicat și la feedback, de către membrii juriului).

Eu am crezut că mă voi pierde cu firea și că o voi da în bară dar, din fericire, după ce am urcat pe scenă minutele mi s-au părut secunde și, înainte să-mi dau seama, deja îmi terminasem toate replicile iar piesa se încheiase.

Pentru mine a fost o experiență foarte plăcută și sunt convins că și pentru ceilalți. Pot spune că a fost un festival în adevăratul sens al cuvântului în care ne-am făcut prieteni noi și am dobândit experiență. Aștept cu nerăbdare următoarea ediție.

Trupele participante la festival au fost:

9th Sense - Brașov
A.C.T. - Bacău
Brainstorming - București
Cheer Up - Piatra Neamț
Heavenly Hell - Timișoara
Hooleelogs - Timișoara
În The Spot - Bacău
Sigma Art - București
Teen Act - Piatra Neamț
The Iresistible - Râmnicu Vâlcea
The Knockers - Suceava
Silver 05- Baia Mare

Membrii trupei Cheer Up:

Coordonator - Prof. Mădălina Vornicu
Petruț Ursache
Claudiu Moldovan
Cosmin Gavril
Octavian Belchim
Mihai Lică
Antonio Popa
Vlad Barbălată
Cătălina Morenciu
Elena Nistor

Premiile obținute la Timișoara:

- *The Most genuine group* [cea mai originală trupă]; - *The only costumes* [cel mai bun costum] - creat de Cătălina Morenciu.

Mihai LICĂ - Clasa a X-a C

Fără îndoială că, peste ani și ani, în istoria olimpică a sportului românesc, bilanțul realizat de tricolori la Jocurile Olimpice de la Los Angeles '84 va fi evocat mereu ca un salt de excepție rămânând, după cum merită, un moment de neuitat, superb și înălțător.

Delegația celor 127 de sportivi români prezenți la ediția a XXIII-a de la Los Angeles s-a întors în patrie cu 53 de medalii - dintre care 20 de aur, 16 de argint și 17 de bronz - cifră record care a plasat țara noastră pe locul II în clasamentul final pe națiuni, după S.U.A. și înaintea altor 138 de țări participante la marea competiție. La aceasta s-au adăugat încă 17 locuri (IV-VI) împreună cu care a realizat un total de 327,5 puncte - alt record remarcabil, demn de aplaudat ca și amănuntul că nu mai puțin de 94 dintre cei 127 de olimpici români prezenți la Los Angeles au urcat pe podiumul de premiere, cucerind medalii în probele individuale sau întrecerile pe echipe. Nu poate fi omis faptul că această splendidă dovadă a potențialului sportiv al României a fost realizată în compania unor țări cu vechi și importante tradiții în marea performanță cum ar fi Germania, China, Italia, Canada, Japonia, Marea Britanie sau Franța, care au aliniat la Olimpiada californiană delegații de două și chiar de trei ori mai numeroase decât a noastră.

De neuitat pentru delegația României a fost după-amiaza zilei de 20 iulie când a avut loc ceremonia ridicării drapelului României în satul olimpic. La ceremonie au participat numeroși ziariști iar Alex Timar, corespondentul sportiv France Presse după ce i-a cunoscut pe câțiva dintre marii campioni (Anișoara Stanciu, Ivan Patzaichin, Cati Szabo, Maricica Puică, Doina Melinte, Lavinia Agache, Ștefan Rusu) a exclamat uimit: *"Atâția mari campioni la un loc n-am văzut niciodată de aproape...!"*

Celebrul "Los Angeles Memorial Coliseum" inaugurat în august 1932, cu prilejul primei ediții a J.O. de vară găzduite de metropola californiană, era considerat cel mai mare stadion al lumii, cu tribunele sale uriașe și cu o capacitate de 101.574 locuri dar, după renovarea pentru Jocurile Olimpice din 1984, capacitatea sa a scăzut la 92.516 locuri. Însă și mai spectaculos decât "Coliseum-ul" este uriașul stadion "Rose Bowl" din Pasadena. Aflat la circa 20 km de Los Angeles, el avea o capacitate de 103.300 locuri și a găzduit meciurile de fotbal - o parte din ele, pentru că tot soccer se va juca și la "Stanford Stadium"- (84.892 locuri, în apropiere de San Francisco), la "Harvard Stadium" din Boston (37.289 locuri) și la "Navy Marine Corps Memorial Stadium", din Annapolis (30.000 de locuri).

Luând ca principal criteriu de ierarhizare capacitatea tribunelor, amintesc de "Dodger Stadium" din Los Angeles care a fost gazda meciurilor de base-ball, incluse cu caracter demonstrativ în programul Olimpiadei californiene, avea 56.000 de locuri.

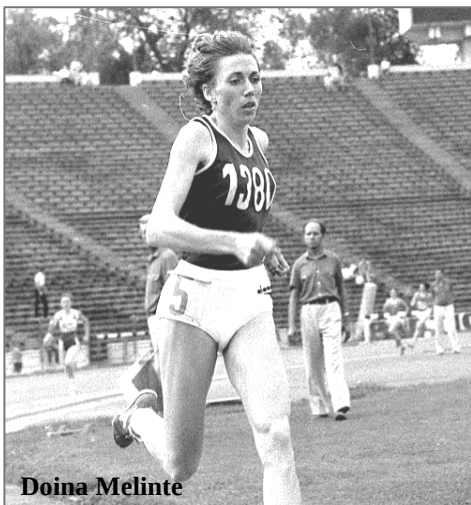
Steaua în mișcare, emblema oficială a Jocurilor Olimpice '84, era simbolul universal al aspirațiilor omenirii, ea fiind repetată de 5 ori într-o egalitate și o mișcare care sugera întrecerea concurenților din toate colțurile lumii și echilibrul de forțe. Cele 13 linii orizontale simbolizau viteza și, totodată, proveniența S.U.A. din 13 colonii, iar culorile roșu, alb, albastru sunt culorile naționale ale țării.

Sam - vulturul olimpic, mascota oficială a J.O. de la Los Angeles, s-a născut în studiourile "Walt Disney" de la Hollywood, fiind creată de un as al desenului de animație, C. Robert Moore. Simbolul național al Statelor Unite, vulturul, s-a transformat sub penelul lui Moore într-o mascotă zâmbitoare și simpatică, îndrăgită atât de oaspeți cât și de gazde.

În Los Angeles-ul olimpic s-au întrecut reprezentanți ai 140 de țări, în fața a 5.228.301 spectatori. Au fost în total 221 de probe, cu 18 mai multe decât în ediția precedentă. Au debutat atunci unele probe la atletism, tir, înot, caiac-canoe, yachting și box dar și un sport nou-

gimnastica ritmică. Tenisul de câmp și base-ball-ul au figurat cu caracter demonstrativ în cadrul Jocurilor Olimpice.

Ecaterina Szabo

Doina Melinte

Maricica Puică

Finanțarea proporțională cu numărul de elevi

Învățământul, ca sferă de activitate de prim interes pentru toți cetățenii țării, nu poate fi eliminat din sfera efortului de modernizare și de finanțare.

De asemenea, activitatea sportivă (fără a mă referi în mod special la activitatea de performanță în domeniu) este vitală în creșterea unei generații sănătoase, atât pentru prezentul cât și pentru viitorul țării.

Sistemul de finanțare a școlilor constituie un capitol esențial în reforma pe care o parcurge învățământul preuniversitar. Acesta presupune multiplicarea resurselor de finanțare, fundamentarea riguroasă a necesarului de mijloace bănești, alocarea corectă a acestora, transparența totală în modul lor de folosire și un control sever asupra legalității și eficienței utilizării lor.

Metodele de finanțare ale Liceului cu Program Sportiv sunt: *finanțarea proporțională* cu numărul de elevi, costul mediu pe elev și pe profilele de învățământ, *finanțarea complementară* în funcție de necesitățile de cheltuieli, de investiții, reparații, dotări și *finanțarea suplimentară*.

Fundamentarea bugetului unităților de învățământ preuniversitar pentru alocarea fondurilor se face pe baza unor formule de calcul pentru fiecare formă de finanțare. Acestea sunt analizate de către instituțiile ierarhic superioare și, în funcție de fondurile disponibile, este aprobat bugetul de venituri și cheltuieli al instituției publice.

Pentru instituțiile finanțate din bugetul local, cum este și cazul Liceului cu Program Sportiv, consiliul local alocă o sumă globală pe baza costului pe elev și a coeficientului de alocare pe școli, calculate la nivelul localității conform formulei:

Fasi = Cml x Ka x NEi x Ki unde Fasi = fondul alocat școlii « i », Cml = costul pe elev la nivel de localitate, Ka = ponderea fondului aprobat de consiliul local față de fondul propus de școală, NEi = numărul de elevi din școala « i » și Ki = coeficientul de alocare a costului pe elev al școlii « i » față de costul pe elev pe localitate.

Procesul de reformă a sistemului de finanțare din învățământul preuniversitar de stat nu este simplu și nici nu este lipsit de riscurile care pot compromite principiile după care se conduce și obiectivele sale finale.

Din punctul meu de vedere, există riscul neevaluării corecte (prin aplicarea formulei de finanțare/elev) a cheltuielilor din învățământul liceal vocațional sportiv cât și aprecierea subiectivă a performanțelor profesionale ale cadrelor didactice din acest domeniu de activitate.

Programul competițional anual presupune extinderea activității cadrelor didactice și a elevilor din grupele de performanță pe perioada vacanțelor școlare și creșterea eforturilor financiare suplimentare privind deplasările în competiții.

O analiză mai atentă asupra acestor aspecte ar putea duce la revenirea asupra nivelului coeficientului luat în calcul pentru finanțarea de bază și pentru cea complementară la acest sector de activitate.

Finanțarea de bază cuprinde cheltuieli de personal, cheltuieli pentru perfecționare, cheltuieli pentru procurarea manualelor școlare, dotări cu mijloace de învățământ, cheltuieli pentru materiale și servicii curente, cheltuieli pentru facilități

de transport și se calculează după formula $Fb = Cs \times \sum Ei \times Ki \times Kru_i$, unde Fb = volumul de fonduri pentru finanțarea de bază, Cs = costul standard/elev în învățământul gimnazial din mediul urban, Ei = numărul de elevi școlarizați pe nivelul/profilul „i” de învățământ, i = nivelul/ profilul/ filiera de învățământ (de la 1 la... n), Ki = coeficientul de diferențiere pe niveluri/ profiluri/ filiere de învățământ și Kru_i = coeficientul de diferențiere pentru mediul rural/urban aferent nivelului/ profilului/ filierei „i” de învățământ.

Finanțarea complementară cuprinde cheltuieli de capital, cheltuieli pentru cofinanțarea unor programe naționale de reabilitare a infrastructurii școlare realizate cu finanțare externă, cheltuieli pentru bursele elevilor, cheltuieli pentru subvenționarea activității cantinelor și a internatelor școlare și cheltuieli pentru activitățile cultural-educative și sportive. Formula de

calcul este $Fc = \sum Fci$, unde Fc = fondul aferent finanțării complementare și Fci = fondul necesar acoperirii cheltuielilor din domeniul „i” de activitate.

Finanțarea suplimentară cuprinde cheltuieli generale de școlarizare a elevilor aparținând minorităților naționale și cheltuieli determinate de necesitatea atragerii și menținerii în învățământ a copiilor și tinerilor de vârstă școlară care manifestă tendințe de abandon școlar.

Calculul se realizează astfel: $Fs = Cs \times \sum Esi \times Ksi$, unde Fs = fondul necesar finanțării suplimentare, Cs = costul standard/elev, Esi = numărul de elevi care beneficiază de categoria „i” de activitate ce va fi finanțată suplimentar și Ksi = coeficientul de corecție ce se aplică costului standard/elev pentru domeniul de activitate finanțat suplimentar.

Astfel, la nivelul unității rezultă un necesar de fonduri calculat prin însumarea Fb cu Fc și Fs .

De asemenea, în ceea ce privește execuția cheltuielilor încadrate pe clasificția economică prevăzută de noile norme și reglementări contabile cu privire la instituțiile publice ar trebui, în opinia mea, să existe un articol distinct care să exprime pe total nivelul cheltuielilor efectuate cu ocazia deplasărilor în competiții (transport, masă, cazare, taxe de participare, indemnizațiile de arbitraj, indemnizațiile de efort, etc), pentru a avea în orice moment un control și o imagine clară asupra dimensiunii valorice a acestor cheltuieli.

Ec. Viorica RUSU

Visuri și... Onoare

„Cea mai mare glorie nu dobândești atunci când nu ești doborât niciodată, ci atunci când te ridici după ce ai căzut”. Confucius

În vara anului 2009, când ne strângeam pentru pregătirile noului sezon competițional de juniori II, ne doream ca de fiecare dată să avem un parcurs cât mai bun și, dacă se poate, să câștigăm... laurii de campioni. Atunci nici nu știam cât de greu va fi și câte piedici va trebui să învingem...

Din start am plecat cu un handicap, nereușind să efectuăm o pregătire centralizată. Apoi grupul nostru de jucători s-a rupt în două prin cooptarea la Centrul Național Olimpic de Excelență de la Sighișoara a patru handbaliști de excepție (Eduard Hoșteanu, Florin Bucătaru, Daniel Bălan și Leonard Acatrinei). Așa că antrenamentele noastre tehnico-tactice mereu au avut de suferit, relațiile de joc neputând fi perfecționate până la automatism. Noroc că am mai reușit câteva stagii de 2-3 zile la Sighișoara, când am mai lucrat pentru consolidarea acestor relații în apărare și în atac.

Forța grupului și-a spus cuvântul odată cu începerea în toamnă a turneelor oficiale de sală de la sfârșitul lui septembrie 2009. Încă de la primul turneu ne-am situat pe primul loc și nu l-

am mai cedat până la ultimul meci din serie. Cu 28 de victorii, 1 egal și 1 înfrângere am câștigat detașat seria în compania următoarelor cluburi: LPS Suceava, LPS Vaslui, LPS Iași, LPS Botoșani și LPS Roman.

Rezultatele de până atunci ne dădeau speranțe și pentru turneul semifinal de la Brăila de la începutul lui mai 2010. Mai ales că între timp ne-am întărit prin venirea de la LPS Onești a pivotului Vlăduț Rotaru și de la LPS Botoșani a interului Adrian Tîrzioru.

Totuși, nu toate erau perfecte, căci ne-a lovit o ploaie de accidentări; pe unii am reușit să-i recuperăm (Vlad Acsinte); în schimb, pe alții n-am mai reușit (Silviu Babătă, Leonard Acatrinei). Mai mult, echipa a fost vitregită și de plecarea lui Marius Rusu la tatăl său în Italia.

Turneul semifinal de la Brăila a fost foarte dificil și nu am reușit foarte multe. Cu o victorie la CSS Galați cu 25-17, un egal (29-29) cu Lic. Teoretic "Traian Vuia" Reșița și o înfrângere la gazdele de la LPS Brăila cu 20-23, ne-am calificat totuși pentru turneul final. Bucuria noastră era reținută, chiar cu această calificare între primele 8 echipe ale țării. Simțeam că jocul nostru nu mersese cum ne-am fi dorit în compania unor echipe foarte puternice. Mai era mult de muncă și multe retușuri de făcut.

Și a venit și turneul final în a doua decadă a lui iunie 2010 și tot la Brăila... Ne-am luptat cu toate forțele pentru medalii. În serie am reușit două victorii la CSS Sibiu (22-19) și la LPS Suceava (29-26) și o înfrângere la CSS NR.2 Minaur Baia Mare (28-34), intrând astfel în careul de ași. Aici norocul ne-a părăsit și a trebuit să jucăm cu gazdele de la LPS Brăila pentru accederea în finală. Era o șansă unică ce trebuia valorificată. Cu toate eforturile noastre, având împotriva publicul, arbitrii și adversarii, n-am izbutit decât trei sferturi din meci să ne opunem jucătorilor brăileni și am cedat cu 21-27. Profund dezamăgiți dar și vlăguși de puteri, am pierdut și jocul pentru medalia de bronz la CSS Nr.2 Minaur Baia Mare cu 19-31.

Finalul turneului ne-a găsit pe poziția a patra în clasamentul juniorilor II, în 2009-2010: 1. CSS Constanța, 2. LPS Brăila, 3. CSS Nr.2 Minaur Baia Mare, 4. LPS Piatra Neamț, 5. Extrem Baia Mare, 6. CSS Sibiu, 7. HC Șc.88 M.Viteazu București, 8. LPS Suceava.

Locul 4 nu a fost tocmai ce am visat noi la început dar, gândindu-ne la cele aproximativ 50 de formații ce porniseră în toamnă la luptă, ne-am simțit onorați de locul și compania în care ne aflam. Eram totuși pe locul 4 în țară. Ne bucuram și că pivotul nostru, Vlăduț Rotaru, fusese ales în echipa ideală a turneului final și ne gândeam deja la...vacanța mult așteptată și la viitoarele competiții.

La acest rezultat onorant au contribuit următorii sportivi: Florin Bucătaru, Mihail Patârnicchi, Ștefan Lupu, Vlăduț Drugă, Eduard Hoșteanu, Alexandru Hîrțan, Adrian Tîrziu, Vlăduț Rotaru, Leonard Acatrinei, Daniel Bălan, Vlad Acsinte, Silviu Babătă, Marius Rusu, Robert Ionașcu, Vasile Chirilă, Mihai Marcu, Alexandru Focșăneanu, Alexandru Herlea, Vlad Popescu, Lucian Toma, Antonio Pătrunjel și Adrian Călian.

Prof. Doru ȘERPE

Medaliații

“Nu există eșecuri - decât experiențe și reacția voastră la ele.” Tom Krause

Unii dintre noi au izbutit să aibă un vis, și chiar să și-l împlinească. Activitatea noastră, a sportivilor Bucătaru Alexandru, Bursuc Rareș, Călian Adrian, Pătrunjel Antonio, Popovici Alexandru, Toma Lucian, a început în anul 2008 când, alături de juniorii III ai Liceului cu Program Sportiv am reușit o mare performanță și am cucerit titlul de Campioni Naționali, sub călăuzirea domnului profesor Constantin Rusu.

Anul 2009 urma să fie tot anul nostru, căci am reușit din nou o mare performanță, la aceeași categorie de vârstă. De această dată am fost pregătiți de domnul profesor Stelian Bursuc și de doamna profesoară Rita Bursuc. Ei ne-au fost de-a lungul competiției atât profesori, părinți, doctori cât și prieteni. Și... pentru a doua oară am reușit să obținem titlul de Campioni Naționali.

A fost o bucurie fără margini pentru noi, deoarece știam că toată munca și toate eforturile noastre și ale liceului au fost răsplătite prin dobândirea acestor minunate medalii.

Noi, cei șase băieți care am reușit să devenim dublu campioni naționali, suntem de această dată în Campionatul Național de Handbal la juniori II, sub îndrumarea “*prietenilor*” noștri, domnul profesor Stelian Bursuc și doamna profesoară Rita Bursuc.

Sperăm ca din nou să așezăm într-o lumină bună numele liceului nostru, obținând niște rezultate pentru care ne-am pregătit până acum și pentru care școala a depus foarte mult efort înscriindu-ne în campionat și oferindun-ne condițiile necesare performanței.

Vreau să cred că, până la finalul activității noastre la juniori, vom mai aduce medalii liceului, remarcându-ne din nou ca un oraș care pregătește handbaliști pentru toate orașele din țară și chiar pentru echipele din străinătate...

Antonio PĂTRUNJEL (clasa a IX-a B)

Sportul preferat... (I)

Eu, deși sunt la vârsta la care copiii sunt atrași de calculator și stau ore în șir în fața monitorului, am ales un alt drum în viață: sportul. Pasiunea mi se trage de la tata, un mare iubitor al înotului...

Într-o zi când el a venit acasă, mi-a spus că a văzut copii care învață să înoate. M-a întrebat dacă nu aș vrea să învăț și eu. Atunci mi-am spus că nu am ce pierde. Asta se întâmpla cam prin anul 2006.

La început am mers doar din curiozitate dar, pe măsură ce mergeam la antrenamente, îmi plăcea tot mai mult și deveneam tot mai bună.

Ceva mai târziu, s-a înființat la Piatra Neamț un club de înot care s-a afiliat la Federația Română de Natație. M-am înscris și, sub supravegherea antrenorului, mi-am perfecționat tehnica.

După numai un an de antrenamente, la vârsta de 10 ani, am participat la primul Campionat Național care a avut loc la Reșița. Terminând competiția pe locul 130 din 200 de competitori, nu m-am lăsat învinsă și am continuat. Doi ani mai târziu, am avut un alt Campionat Național la Bacău, unde am intrat în primii 10 pe țară, iar în vara anului 2010 am ajuns pe locul 4 la 200m liber. În paralel, am practicat și atletismul, dar în cele din urmă l-am abandonat în favoarea înotului.

Am mai încercat și canotajul, fiind înscrisă la LPS-Ceahlăul. În luna august am participat la Campionatele Naționale de Canotaj Juniori la Năvodari. Echipajul de 8+1 din care făceam parte și eu, a fost medaliat cu aur. A fost prima medalie de aur adusă la club de către acest echipaj.

Pentru înot am adoptat un program foarte dur, dar reușesc să fac față și cerințelor de la școală. În fiecare dimineață mă trezesc la ora 6:00. Marțea, miercurea și vinerea am antrenamente de la 7:00 până la 8:45 și apoi merg la școală. În restul zilelor, merg de la 8:00 la ore, după care am antrenamente zilnic de la 15:00.

Până în prezent am strâns 49 de medalii, 5 cupe și nenumărate diplome. În perioada 16-20 decembrie 2010 voi participa la Campionatul Național de Semifond care va avea loc la Pitești.

Bianca IVACSON (clasa a VIII-a B)

Sportul preferat... (II)

Pasiunea mea pentru tenis (pentru că într-adevăr am făcut o pasiune pentru acest sport) a început într-o zi de vară la vârsta de 9 ani. Am fost invitată să văd un meci al unei prietene la Roman. M-am uitat fascinată la joc, chiar dacă nu înțelegeam prea multe, și alergam după fiecare minge scăpată din teren. După meci, a venit întrebarea: „Ce-ar fi să încerci și tu!”

Pe atunci eu făceam înot. Am început antrenamentele la tenis, zi de zi câte două ore, iar după jumătate de an am participat la primul meu concurs. Cu toate că nu știam nici scorul foarte bine, am reușit să încurc o jucătoare mult mai experimentată. A urmat al doilea concurs cu o mica reușită și apoi am intrat într-o altă lume: lumea copiilor care muncesc ore întregi pe teren, care fac condiție fizică, care participă la concursuri, care se bucură, plâng sau aruncă racheta.

La 11 ani și jumătate mi-am rupt piciorul și am stat în ghips două luni și apoi alte două luni am făcut recuperare. După acea perioadă, le-am propus părinților mei să-mi facă terenul meu, ca să pot sta cât vreau și să joc cu cine vreau. A urmat despărțirea definitivă de primul meu antrenor și de club. Așa s-a născut clubul sportiv KYM STAR. Am avut un sparing partener cu care m-am înțeles bine și am participat la multe concursuri. Am câștigat de multe ori, am și pierdut câteodată, dar întotdeauna am învățat ceva nou mai ales la concursurile internaționale (care sunt preferatele mele).

De anul acesta, am un nou antrenor (din Germania) cu care mă înțeleg foarte bine și pentru

mine fiecare antrenament este o surpriză și o nouă provocare. Mergem împreună la turnee iar sfaturile lui îmi sunt de mare folos. Chiar dacă nu am împlinit încă 14 ani, sper ca la începutul anului să ajung printre primii 20 de sportivi la categoria 16 ani.

Îmi plac foarte mult hainele sport (mai ales cele de la Adidas sau Nike). Datorită sportului, am renunțat la alimentele „grele” și nesănătoase. Zilnic fac două antrenamente, plus condiție fizică, sală, aerobic și bineînțeles... lecții. Uneori duminica, atunci când am pauză, chiar mă plictisesc și simt nevoia să joc.

Tenisul e un sport elegant din toate punctele de vedere.

Cristina MOROI (clasa a VIII-a B)

Generații...

Leonard Bibirig și-a început cariera sportivă la echipa CSS Vaslui la vârsta de 16 ani, după care a trecut la Moldosin Vaslui alături de care în anul 1992 a promovat în Liga națională de handbal și a participat la CITY CUP.

În anul 1994, a fost selecționat în echipa națională universitară de handbal a României cu care a participat la Izmir la Campionatul Mondial Universitar unde a ocupat locul al VII-lea.

Anul 1995 i-a adus transferul la Dacia Pitești unde a ajutat la promovarea echipei în Liga Națională și a obținut apoi locurile V și VI în campionatul intern. Acestea au fost cele mai bune rezultate ale echipei.

Începând cu anul 1997 a jucat la Fibrex Nylon Săvinești unde a fost de trei ori vicecampion al țării și a obținut și un loc III. În aceeași perioadă, a participat cu echipa în Cupele Europene fiind eliminați de două ori în turul 4 și o dată în turul 2.

Leonard Bibirig a avut cele mai frumoase performanțe alături de echipa sa Fibrex Nylon Săvinești între anii 2001-2004 obținând împreună cu colegii săi două titluri de campioni naționali și trei cupe ale României.

Timp de 10 ani, Leonard Bibirig a fost selecționat la lotul Național de handbal al României, cu peste 80 de selecții, aproape 100 de meciuri jucate iar 5 ani a fost căpitanul echipei naționale de handbal.

În anii 1998, 1999, 2000, 2001, 2002 a fost menționat printre primii 10 sportivi ai județului Neamț fiind cel mai bun handbalist, iar în anul 2001 a fost declarat cel mai bun handbalist al țării.

În anul 2004, după destrămarea echipei Fibrex Nylon Săvinești, Leonard Bibirig s-a transferat la echipa Minaur Baia Mare cu care a obținut locul III în campionatul intern al țării.

În 2005 a fost transferat la Dinamo București unde a obținut în același an cu echipa titlul de Campion Național al țării. La sfârșitul anului competițional 2006-2007, a fost declarat cel mai bun handbalist al Clubului Sportiv Dinamo București.

A decis să părăsească formația din Ștefan cel Mare în anul 2007 în favoarea echipei Bucovina Suceava, cu care a semnat un contract până în anul 2009. Împreună cu echipa Universității Suceava a obținut locul V în campionatul intern și a jucat finala Challenge Cup.

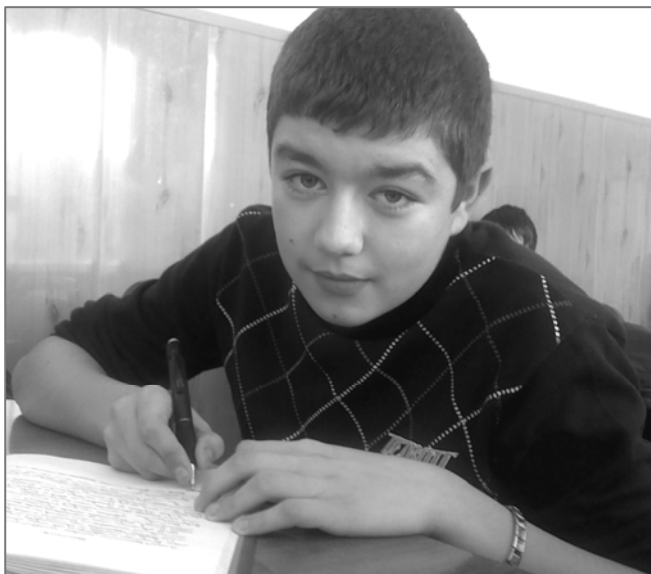
Leonard Bibirig a renunțat la cariera de jucător la vârsta de 38 de ani. La data de 14 august 2010, în cadrul Memorialului Mironiuc, s-a retras din activitatea competițională trecând pe banca tehnică a Clubului Universitatea Suceava, în calitate de antrenor principal.

Mă numesc **Cosmin Bibirig** și am 13 ani. Am început pregătirea în handbal de la vârsta de 7 ani. Primii ani pentru mine au fost o joacă într-un cadru organizat și totodată mi s-a oferit posibilitatea unei dezvoltări fizice armonioase. Faptul că anul trecut am fost vicecampioni ai țării la echipa de juniori IV m-a determinat să muncesc mai mult.

Deoarece programul de la Școala Spiru Haret nu mi-a permis să îmbin handbalul cu învățătura, m-am transferat la Liceul cu Program Sportiv Piatra Neamț. Îmi doresc foarte mult să merg pe urmele tatălui meu, pe care îl apreciez și-l respect și mi-aș dori chiar să-l pot depăși în cariera profesională.

Tatăl meu este Leonard Bibirig , un om cu o frumoasă carieră profesională

handbalistică. De-a lungul timpului, m-au frământat câteva întrebări despre tatăl meu, la care am primit și răspunsuri și aș vrea să vi le împărtășesc și dumneavoastră:

„-Care este modelul tău în handbal?

-Richardson, un jucător de origine franceză care consider că a fost un sportiv complet din toate punctele de vedere.

-Care a fost cea mai frumoasă perioadă din activitatea sportivă?

-În toate cluburile la care am activat am acumulat o bogată experiență de viață. Cele mai frumoase perioade au fost la Vaslui unde am învățat și am plecat în handbalul mare, la Fibrex unde m-am maturizat ca și sportiv și am obținut totodată cele mai multe trofee pe plan național și la Suceava unde a fost finalul carierei mele ca și jucător, carieră încununată cu jucarea unei finale de Cupă Europeană și cu debutul ca antrenor.

-Dacă ar fi să dai timpul înapoi, ai schimba ceva în cariera ta profesională?

-Singurul meu regret din cariera profesională este că nu am participat cu echipa națională la un Campionat European sau la un Campionat Mondial... În rest, nu aș schimba nimic.”

Mă bucur mult că Leonard Bibirig este tatăl meu și mă mândresc cu el... Îmi doresc ca într-o zi... să se mândrească și el cu rezultatele mele...

Cosmin BIBIRIG (clasa a VII-a B)

Era geneticii și a biotehnologiilor

Iată-ne în fața unei noi civilizații sau unei noi ere, a „civilizației genei”, pentru a folosi sintagma lui Francois Gros (1990) sau *erei geneticii*, pentru a prelua sugestia lui Marcel Blanc (1986). Am ajuns aici mult mai curând decât au bănuțit cei mai optimiști dintre vișătorii de la începutul secolului al XX-lea. Genetica s-a născut în 1900, o dată cu redescoperirea legilor lui Mendel, și a devenit în numai două sau trei decenii una dintre marile puteri ale unor neliniștite vremuri. În 1973 aveau loc primele transformări ale bacteriilor, cinci ani mai târziu se năștea primul copil-eprubetă, iar în aceeași perioadă se conturau pregnant biotehnologiile. Astfel începea marea revoluție. Așa cum se afirmă în zona geneticii, biologia este cea mai semnificativă dintre toate științele și ea a contribuit mai mult decât oricare alta la formarea *spiritului modern*.

Ambițiile geneticii sunt nelimitate, având ca ultim scop remodelarea vieții, un țel aparent imposibil. Dar ce înseamnă imposibil într-o lume în care tot mai puține devin imposibile? Descoperirile curg într-o succesiune firească; din momentul în care a fost localizată prima genă, era cert că, mai devreme sau mai târziu, vom fi martorii lansării programului „genomul uman” și apoi vom fi victimele sau beneficiarii aceluiași proiect.

Nu e deloc surprinzător că genetica preia primul loc în ierarhia priorităților științifice ale veacului, dar își asumă și responsabilități uriașe. Știm că ea nu a fost niciodată neutră. Impactul etic al performanțelor ei ne interesa mai puțin, de vreme ce ignora omul; mai mult chiar, anunța că va lăsa omul în afara preocupărilor ei. Liniștită, își continua drumul la adăpostul celebrei afirmații a lui J. Monod: „*știința ignoră valorile; ea impune o concepție a Universului vidă de orice etică*”. Firește, nici o descoperire nu are o conotație morală prin ea însăși. Implicațiile etice survin când știința se transformă în tehnologie, când aceasta se implică în mod direct în umanitate. Știința fără conștiință însă, înseamnă ruina sufletului, iar conștiința înseamnă etică.

Dar etica este un domeniu fluid; exceptând comandamentele biblice larg acceptate, nu există legi morale unanim validate. A venit însă genetica ce, prin realizările ei, tinde să răstoarne întregul nostru sistem de valori. Umanitatea se adaptează din mers, convinsă că va depăși toate dificultățile apărute, dacă va înțelege însă că interesele științei trebuie subordonate intereselor speciei. Aplecându-se asupra acestei teme, filosoful Eduard Morin scria: „*o știință empirică privată de reflexie ca și o filosofie pur speculativă sunt insuficiente; conștiința fără știință și știința fără conștiință sunt radical mutilate și mutilante*” (Eduard Morin, *Science Avec Conscience*, Fayard, Paris 1990, p.23).

De câteva decenii, oamenii de știință au abandonat liniștea laboratoarelor și au devenit atenți la frământările sociale. Au înțeles că societatea are prea multe probleme de soluționat și are nevoie de știință, după cum știința are nevoie de sprijinul comunității. Știința a devenit însă o forță înspăimântătoare, ea conferind oamenilor puteri din ce în ce mai însemnate. Niciodată în istoria umanității responsabilitatea omului de știință nu a fost atât de mare. Tot știința conferă aceleași posibilități sistemelor politice care o controlează. Deocamdată, puterea politică nu aparține științei, reprezentanții ei fiind chemați doar la adoptarea marilor decizii politice. Einstein este cel care l-a sfătuit pe președintele Roosevelt să creeze structurile necesare producerii primei bombe atomice. Toate guvernele actuale sunt înconjurare de consilieri științifici și de foști sau actuali oameni de știință. Ei ordonează prioritățile naționale în funcție de perspectivele economice naționale și, evident, de resursele disponibile.

Omul de știință se gândește rareori la ecurile etice ale performanțelor lui. El trăiește în prelungirea disjunției clasice dintre fapt și valoare. Știe că știința este ambivalentă, dar deseori crede în bunele intenții ale semenilor lui. Această idee stăpânește încă lumea științei. Ea, știința, nu este nici bună nici rea, ci trebuie să fie neutră etic. Suntem în mijlocul unui câmp din

care pornesc mai multe drumuri, fiecare ducând altundeva, spre un posibil viitor. Inevitabil, se naște întrebarea: *ce drum vom alege?*

Este extrem de dificil a anticipa performanțele apropiate ale științei. Aproape sigur, multe vor veni din teritorii încă neexplorate ale cunoașterii. Incertitudinile se dilată pe măsură ce ne îndepărtăm de prezent. Cine mai are curajul să schițeze formele biologiei umane pe viitor. Scenariile nu lipsesc, ele sunt fluide.

Ca dovadă, nu cu prea multe decenii în urmă, un grup de experți nord-americani a încercat să anticipeze descoperirile viitorilor 30 de ani. Nici unul nu s-a gândit că avea să vină revoluția biotehnologică. Nu au fost anticipate nici radarul, nici antibioticele, nici computerele.

„Controlul genetic constituie cea mai periculoasă amenințare împotriva intimității ființei umane. Se estimează că, în curând, se vor putea anticipa înaintea nașterii caracteristicile copiilor și că aceste caracteristici vor fi manipulate în așa fel, încât să transforme viitorul speciei umane în conformitate cu ideile preconceptuate ale celor care controlează metodele de efectuare a acestor manipulări” (Editorialul revistei *The New Scientist*, Chicago, ediția lunii iunie, 1968, p.2.). De observat, accentul pus pe conformitatea cu ideile; în acest caz a se citi criteriile. Cine le naște și le controlează pe acestea este una din marile întrebări care stăteau să se nască la orizontul omenirii.

Avertismentul venea înainte de apariția ingineriei genetice. Aproape simultan, editorialistul revistei *The New Scientist*, surprins și el de avalanșa de descoperiri, scria: „S-ar putea ca în viitor, introducând în procesul de fertilizare influențele ereditare adecvate, să fim capabili să generăm la comandă orice fel de indivizi; muncitori, soldați, gânditori și alții vor putea fi determinați dinainte, în funcție de starea națiunii și de nevoile pieței. Așezat, în bluza albă, biologul însărcinat cu controlul nașterilor s-ar putea să nu fie la fel de seducător ca o zână din povești dar, în schimb, va putea determina cu mult mai multă precizie viitoarele calități fizice, morale și intelectuale ale progeniturii din eprubetă”. (Editorialul revistei *The New Scientist*, Chicago, ediția lunii iunie, 1968, p.2)

La sfârșitul anului 1989, mulți dintre cei preocupați de implicațiile sociale ale geneticii s-au întâlnit la Paris pentru a discuta drepturile omului într-o lume dominată de biotehnologie.

Temele de analiză frământau întreaga planetă. Toți erau de acord că omul trebuie protejat prin lege de atacurile științei. Așa cum s-a remarcat, universul nostru genetic poate fi studiat cu aceeași certitudine cu care este descifrată structura unei molecule. Geneticianul privește lucid și neutru rezultatele și sugerează o anumită atitudine. Ea va fi sau nu adoptată în funcție de numeroși factori extraștiințifici – de existența unei legislații naționale, de sistemul politic – și, nu în cele din urmă, de concepțiile morale, politice sau sociale ale omului de știință.

La Paris (și nu numai acolo), s-au auzit întrebări obsedante: unde se va opri genetica? Ce este moral și ce este imoral? Nu cumva (re)apare o (nouă) formă de eugenism?

Cu toate acestea, genetica a explodat. La 4 decembrie 1990, după îndelungi dezbateri, comitetele de bioetică din S.U.A. au acceptat prima tentativă de restructurare a universului genetic uman. Este cazul unei fete cu o tulburare ereditară extrem de severă (o deficiență imunologică letală a unei singure enzime – adenoindeaminaza), care intră în istorie. Genetica avea să-și demonstreze puterea.

Tehnologia e simplă. În celulele măduvei osoase s-a inserat, prin intermediul unui virus transformat, gena normală. Dacă ea va fi captată și va funcționa, mica bolnavă va continua să trăiască. Aproape simultan, a fost aprobată o nouă experiență de aceeași factură.

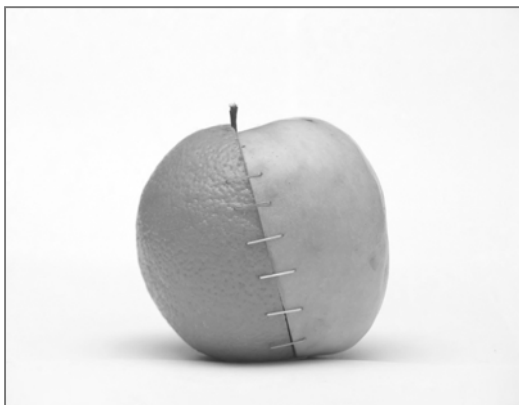
Cele două experiențe veneau după nenumărate cercetări experimentale, cercetări care demonstau că celulele pot fi modificate genetic. Drumul era astfel deschis și nimeni nu mai putea să-l închidă. De aici până la clonarea celebrei oi Dolly, în 1996, nu avea să mai fie decât un pas. Suntem în fața celei mai fascinante performanțe din întreaga desfășurare a geniului uman: *remodelarea vieții*.

Temerile geneticienilor sunt însă solid fundamentate. Mai mult ca oricând, renaște *spaima eugeniei*; sau, ca să folosim cuvintele geneticianului francez Albert Jacquard, *tentația eugeniei*. Privind înapoi, suntem îndreptățiți să admitem că politicienii deceniilor apropiate vor favoriza liniile de cercetare care duc spre uniformizarea genetică a populațiilor. Justificările nu au nici o importanță, pentru că se vor găsi întotdeauna și vor purta masca umanismului. Însă ar fi hazardat să credem că, reliefând pericolele potențiale, geneticienii vor renunța la propriile lor cercetări sau că întreaga comunitate se va revolta cerând o supraveghere strictă a biotehnologiilor: multe modificări genetice aplicate mai ales în domeniul alimentației au trecut neobservate de către populație și, abia după o serie de sensibile efecte secundare apărute în timp, aceasta a reacționat. Între timp însă, în ultimii ani, multe dintre plantele comestibile ce asigurau hrana omului au dispărut. De la câteva sute, acum numai 29 asigură alimentația lumii, iar acestea sunt la rândul lor marcate de intervenția geneticii. Efectul secundar marcant a fost așadar uniformizarea vegetală; aceasta fără nici o reacție virulentă din partea societății.

Oricând se vor găsi apărători fanatici ai eugeniei, așa cum s-au găsit și în trecut. Conceptul a fost introdus în știință de Francis Galton, în 1883. El susținea că rasa umană poate fi ameliorată pe două căi: favorizând reproducerea indivizilor cu particularități deosebite (*eugenia pozitivă*) și împiedicând reproducerea celor cu caractere nefavorabile (*eugenia negativă*). Se uită deseori faptul că reprezentanți remarcabili ai medicinei au apărut - de pe poziții extreme - eugenia, într-o epocă în care genetica abia se trezea.

Se pare că eugenia pozitivă a fost utilizată sporadic în Germania nazistă. A fost reluată, respectând aceleași principii, de grupuri izolate, dar fără efecte asupra structurii genetice a populațiilor. Nu este exclus ca acest eugenism privat să se extindă dar este puțin probabil să devină o... *politică de stat*.

Un nou risc despre care merită să vorbim este posibilitatea de a reprograma codul genetic uman. De fapt, o prelungire cu o altă tehnologie a eugeniei pozitive. Reprogramare pentru ce? Pentru a transforma omul într-un model conform cu aspirațiile biotehnicienilor? Pe baza căror criterii sau principii se caută acest lucru?

Atunci „*la ce ar servi eugenia?*”, scria directorul departamentului de genetică al Institutului Național de Demografie al Franței, Albert Jacquard. Să

dezvoltăm gene mai bune, un mediu mai bun? Ceea ce trebuie să „dezvoltăm” este capacitatea noastră de a ne dezvolta noi înșine...

O singură concluzie ar trebui să fie certă: genetica **nu are dreptul** să participe la apariția unei noi forme de societăți normative sau egalizatoare biologice. Dacă o face, încetează de a mai fi **o știință** și devine **o armă**, probabil cea mai teribilă armă concepută de geniul nostru distructiv.

Dicționar:

Biotehnologia - este o știință complexă, ce se caracterizează prin utilizarea integrată a biochimiei, microbiologiei, biologiei celulare și a ingineriei genetice. Denumirea de biotehnologie provine de la cuvintele grecești: „Bios” care înseamnă viață, „Tehnikos” care înseamnă tehnică, metodă și „Logos” care înseamnă „studiu al”. Biotehnologia este aplicată în diverse domenii precum: agricultura, industria alimentară, producția industrială, mediu și medicină.

Eugenia - este un cuvânt care sună frumos, căci el combină cuvintele grecești „bun” și „naștere”, adică „naștere bună”. Francis Galton, care a creat și cuvântul și ideea, propunea prin eugenie „îmbunătățirea omenirii”. Dar iată cât de departe poate ajunge acest cuvânt care sună atât de bine. Definiția actuală a eugeniei este înspăimântătoare: înmulțirea selectivă și controlată a rasei umane. Galton și-a fundamentat ideile pe teoriile vărului său

Charles Darwin. Cam la începutul secolului al XX-lea, când teoria lui Darwin a fost îmbrățișată cu toată încrederea de către știință, eugenia a avut parte de o bună mediatizare. Ziarul *The New York Times* a publicat constant articole pozitive despre eugenie. Luther Burbank și alți oameni de știință au promovat eugenia. George Bernard Shaw a declarat că nimic altceva nu ar putea salva civilizația, decât o religie a... eugeniei.

Prof. Ionuț-Octavian CIURLEA

Proiect multilateral COMENIUS

“Tineri jurnaliști europeni”

Începând cu anul 2010, LPS Piatra Neamț a făcut un pas important în deschiderea de noi orizonturi, prin implementarea unui proiect Multilateral Comenius intitulat „*Tineri jurnaliști europeni*”. Proiectul este dezvoltat în cadrul Programului Sectorial Comenius „Învățare pe tot parcursul vieții”. Astfel, se pun bazele achiziției de noi competențe jurnalistice, atât pentru elevii cât și pentru cadrele didactice implicate.

Acest proiect de parteneriat implică participarea a cinci țări (Polonia – Școala gen. nr. 6 Proszowice, Turcia – Școala Particulară „Ufuk Isik”, Sakarya, România – Liceul cu Program Sportiv Piatra Neamț, Lituania – Școala gen. „Vilnius Uzupis”, Vilnius, Anglia – Colegiul Tehnologic Catolic „Sfânta Cecilia”, Preston) și are drept scop crearea unei reviste școlare internaționale numite „*Pagini Tinere*”.

Publicațiile vor cuprinde articole din diverse domenii: cultură, tradiții, istorie, obiective istorice, modă, sport, gastronomie, interviuri și tot ce ține de interesele tinerei generații. Revista va avea șase ediții, atât în format electronic (pe site-ul fiecărei școli), cât și în format clasic (pe hârtie). Vizitatorii site-urilor vor putea vota calitatea articolelor. Pentru aceasta, elevii și profesorii vor realiza mobilități în fiecare țară parteneră pentru a se cunoaște mai bine locurile și pentru a colabora cu toți cei implicați proiect.

Școala noastră a efectuat prima mobilitate în Polonia, la Proszowice, în perioada 11-15 octombrie 2010, prilej cu care ne-am cunoscut partenerii, iar elevii noștri au cules informații pentru primele articolele ale acestei reviste internaționale.

După lunga călătorie cu microbuzul până la București și scurtă călătorie cu avionul până la Cracovia, ajunși la aeroport am avut plăcuta surpriză să fim întâmpinați de elevii polonezi, veniți de la 45 km special pentru noi. După ce ne-am urcat în autocar, doamna profesoară din Polonia a repartizat pe fiecare elev român către un elev polonez care avea să fie gazdă pe parcursul șederii acolo. La început timizi, ușor-ușor copiii s-au împrietenit și au început să se cunoască. Ajunși la Proszowice, elevii s-au îndreptat către familiile-gazdă, unde au fost primiți foarte bine și de către părinții elevilor polonezi. Condițiile excelente de cazare oferite de familiile poloneze au mai atenuat dorul de casă și reținerea avută de fiecare copil aflat într-o casă străină, într-o familie străină și într-o țară străină unde nu se vorbea aceeași limbă. Singura limbă de comunicare a fost engleza, pe care fiecare dintre elevi a încercat înainte de plecare să și-o perfecționeze cât mai mult.

Seara, școala-gazdă a organizat un carnaval și un concurs de karaoke la care au participat și elevii din Turcia și Lituania, ajunși între timp. Cu această ocazie, copiii și-au dat seama cât de multe lucruri au în comun: că ascultă aceeași muzică și că știu să cânte aceleași melodii celebre.

A doua zi, toți elevii implicați în proiect au participat la cursuri de Informatică, Matematică și Engleză predate de către profesorii polonezi. Cu această ocazie, au fost testați în legătură cu anumite cunoștințe asimilate anterior. După cursuri, elevii s-au implicat în desfășurarea de jocuri și activități sportive, după care s-a mers la salina aflată cam la 40 de kilometri

de Proszowice. A doua zi, după întâlnirea de lucru axată pe proiect, s-a vizitat Auschwitz-ul, fostul lagăr nazist. Ororile celui de-al doilea război mondial descrise în cărțile de istorie nu înseamnă nimic în comparație cu ceea ce am văzut acolo.

În cea de a treia zi, după obișnuita întâlnire de lucru la proiect, s-a vizitat centrul vechi al Cracoviei, Castelul Wavel, Biserica Sfânta Maria, Turnul Clopotelor, Castelul Dragonului și Grădina Biblică. Copiii au luat notițe, au făcut fotografiile, înregistrări, au luat interviuri și s-au documentat în privința temei alese de fiecare dintre ei.

În cea de-a patra zi, după vizitarea Cartierului evreiesc din Cracovia și a zonei centrale, partenerii turci, lituanienii și profesorii englezi au plecat. Despărțirea a fost deosebită. Deja se legaseră prietenii iar emoțiile au copleșit pe toată lumea. Seara, ne-am pregătit și noi bagajele. Deși ne-am trezit la 3 dimineața, prietenii polonezi ne-au condus la aeroport unde ne-am luat rămas-bun cu părere de rău.

Așteptăm cu nerăbdare data de 27 aprilie 2011 când vom fi gazde pentru toți partenerii noștri. Până atunci, atât copiii cât și profesorii țin legătura pe messenger, trimit poze și schimbă impresii asupra articolelor pe care le pregătesc pentru revistă.

Prin acest schimb de experiență, copiii își vor dezvolta creativitatea, respectul de sine, spiritul de echipă, toleranța față de alte culturi și medii de viață și își vor face noi prieteni. De asemenea, acest proiect îi va pregăti pentru a fi cetățeni activi în societatea europeană de mâine.

Prof. Dana FORMAN și Prof. Carmen ASMARANDEI

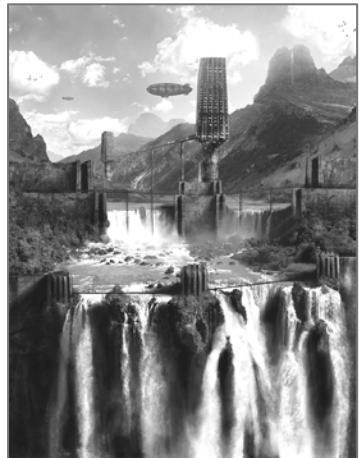
Terra și Mașina Timpului

Anul 3333. Viața pe Terra a devenit din ce în ce mai bună iar populația a evoluat odată cu tehnologia. Transportul se face prin intermediul unor mecanisme tip zepelin care, în loc de aripi, au ventilatoare contragravitaționale și se mișcă mult mai repede. O alternativă mai simplă este însă rucsacul propulsor.

Scrisul este de domeniul trecutului. Fiecare om are un mic ceas, ca un fel de video-proiector ce arată obiectele scanate de proprietari ba, chiar mai mult, este un mic computer de mână. Locuința fiecărui om este pe dinafară o simplă cutie dintr-un aliaj dur dar înăuntru cutiuța ascunde o locuință nesfârșită, cu nenumărate camere, una mai impresionantă ca cealaltă. Fiecare obiect e proiectat de o lumină permanentă și poate susține, deși e doar... holografic, o greutate foarte mare.

Lumina din locuință se schimbă în funcție de dorința proprietarului dar și de sentimentele acestuia. Casa are un creier artificial, totul se pune la punct de la sine și de aceea nu e nevoie de curățenie și de îngrijire. Tablourile sunt chiar impresionante deoarece persoana sau peisajul care apar pictate se mișcă creându-se senzația că totul e real. Atmosfera din casă e uimitoare deoarece un sistem imens cu nenumărate boxe și un tun de bass (ce ocupă o cameră întreagă) scot sunete uluitoare.

Toate aceste tehnologii *au evoluat* de-a lungul timpului dar, odată cu ele, multă bogăție naturală a fost distrusă. Oamenii de știință au dorit să exploreze absolut tot, încât au creat o bombă creogenă și au detonat-o în apropierea Soarelui. Acesta a fost acoperit de un strat foarte gros de gheață... Experimentul nebunesc a fost ca un cancer pentru natură și viețuitoarele sale. Odată ce mediul înconjurător a fost transformat în nisip, și organele omului au început să se autodistrugă, să se dezintegreze...

Dar... omul s-a adaptat înlocuindu-și organele cu cele artificiale - inima din adamantium, ochii din cuarț roz, nasul și gura din fier... Toate acestea au dus la înjumătățirea simțurilor și a sentimentelor și la formarea individului jumătate om-jumătate robot. Dar și el avea nevoie de energie pentru a se mișca așa că a fost construit un Soare artificial pentru a oferi energia necesară... funcționării.

Când și-au dat seama ce distrugerii au cauzat Terrei, oamenii au decis să creeze o mașină a timpului pentru a se întoarce în trecut și a repara greșeala făcută.

Au lucrat ani în șir formând o mulțime de grupuri pentru cercetare dar în zadar, nimic nu ieșea deoarece nu aveau cunoștințele necesare. Dar în anul 4000 totul s-a schimbat... Ei au reușit să creeze o mașină în formă de rachetă care, catapultată în jurul Terrei cu o viteză de 999 999 Km/h, a putut întoarce axa timpului cu 667 de ani în urmă. Pentru această misiune specială a fost antrenat un... soldat capabil să distrugă orice, după cum i se ordona. Creat într-un mediu artificial, el avea totuși organele intacte; doar inima era ținută în funcțiune de un microcip care elibera un gaz toxic, cel mai letal din câte s-au descoperit vreodată.

Acesta se pare că și-a îndeplinit misiunea după care corpul său împreună cu restul corpurilor din jur au fost topite de gazul răspândit cu repeziciune.

Totul a decurs *conform planului* dar Terra s-a reîntors... oare... la normal, fără vreo urmă din ceea ce numim în mod generic... Viață?!

Daniel TODOSIA (clasa a IX-a B)

Kinkita

Este ora 27 și 83 de minute. Mă aflu la bordul navei Esmeralda de aproximativ 7 ore și 23 de minute. Înapoi cu viteza de 400 de Warp spre Caiopia. Înainte de intrarea în vortex, se auzi dintr-o dată o lovitură puternică. Kinkita, creatura de lângă mine, știa că nu am scăpat încă de Klingomanienii care ne-au atacat mai devreme. Mi-am zis în gând: "Gata, de data asta nu mai scăpăm". Data trecută fusese o invazie de aproximativ 125 de Klingomanieni. I-am omorât pe toți. Știam că dacă omorâm un număr impar de specimele acestea se vor înmulți, se vor tripla.

Spun: "Kinkita, ți-am zis că trebuia să omorâm 124 de specimele! Uite, acum sunt 375... Cum vom scăpa?"

Aceste creaturi erau hidoase: aveau doi metri douăzeci, un ochi în mijlocul frunții metalice, o gură rotundă și mai multe brațe multicolore. Dar erau și extraordinar de inteligente.

Au invadat nava. Am pus mâna pe pistolul dezintegrator de la brâu și, uitându-mă spre Kinkita, am zis: "Ține-te bine, vom încerca o eschivă!". Am pornit toate reactoarele și am forțat nava până în limitele sale electromecanice. Datorită vitezei pe care o aveam, razele reflectoarelor montate pe navă se curbau intrând prin hublou. Am aruncat ochii pe radar și ei s-au lipit. "I-am pierdut, Kinkita, i-am pierdut!"

Kinkita se bucură, dar eu nu. Știam că acum ne vom lovi de ceva mult mai periculos. Mai aveam 73 de ore până la Caiopia. Televizorul spațial ne indica faptul că în 43 de minute și 21 de secunde, ne vom întâlni cu ploaia de meteoriți. Aceștia au un conținut bogat de minerale și, dacă ne atinge unul de 23, 71 grame, nava - care e din burete - va lua foc.

Kinkita și-a amintit de cele trei obiecte secrete pe care ni le-a dat Phenopel, coordonatorul nostru de zbor, pentru a ne descurca în această misiune... Să le vedem: un covor zburător, o cremă pentru invizibilitate (care e bună pentru atacat Klingomanienii) și o mașină de cristal albastru cu un diametru cu 73 de centimetri, la care se aude klingomuzica. La ce ar fi bună... oare?

Mai sunt 72 de secunde până la întâlnirea cu ploaia de meteoriți. Kinkita dă drumul la muzică pentru a ne relaxa. Trec 172 de secunde dar nimic înspăimântător nu se întâmplă...

Deodată, pe ecranul montat pe tavan ne apare figura coordonatorului nostru, care ne spune că am trecut de ploaie și am depășit pericolul datorită acordurilor astrofonice ale muzicii. Bravo, Kinkita! Ai reușit și de data asta!...

Acum... ce mai urmează?...

Diana DARIE (clasa a IX-a B)

Minciuna din noi înșine

Există în plan spiritual o anumită stare care poate fi numită stare de orbire sufletească, identică până la un anumit punct cu minciuna din noi, o stare ce constituie nota definitorie pentru mulți. Este vorba de *acea stare launtrică de întuneric duhovnicesc în care ne-am cufundat ca urmare a părtășiei îndelungate nu atât cu păcatul, cât cu îndreptățirea mincinoasă a lui, cu mândria și cu viclenia de la nivelul cel mai profund al duhului nostru*, patimi manifestate de multe ori extrem de subtil, la limita sau deja sub starea de conștiință. Este *acea stare în care omul nu-l mai poate primi cu adevărat pe Dumnezeu, nu mai poate auzi/asculta glasul Acestuia*. Este starea de MINCIUNA FAȚĂ DE SINE, cea în care se găseau și fariseii, cărturarii și ceilalți iudei care L-au respins categoric și violent pe Hristos, nu au putut să-L primească, ba au ajuns chiar să -l vâneze spre a fi dat morții, să-l osândească și să-l batjocorească. Despre aceștia (dar și despre noi, în măsura în care, în duh, ne asemănăm lor) în contextul vindecării altui orb, cel din naștere, spune Domnul următoarele cuvinte foarte importante:

„ *Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi. Și au auzit acestea unii dintre fariseii, care erau cu El, și I-au zis: Oare și noi suntem orbi? Iisus le-a zis: Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră* “. (Ioan 9, 39-41).

În capitolul anterior al Evangheliei, are loc un alt dialog tensionat între Iisus și farisei, în care Mântuitorul scoate la lumină, cauzele ascunse pentru care aceia nu-L primeau cuvântul:

“*Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl Meu, iar voi faceți ceea ce ați auzit de la tatăl vostru. Ei au răspuns și I-au zis: Tatăl nostru este Avraam. Iisus le-a zis: Dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar voi acum căutați să Mă ucideți pe Mine, Omul care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut aceasta. Voi faceți faptele tatălui vostru. Zis-au Lui: Noi nu ne-am născut din desfrânare. Un tată avem: pe Dumnezeu. Le-a zis Iisus: Dacă Dumnezeu are fi Tatăl vostru, M-ați iubi pe Mine, căci de la Dumnezeu am ieșit și am venit. Pentru că n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis. De ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Fiindcă nu puteți să dați ascultare cuvântului Meu. Voi sunteți din tatăl vostru diavolul și vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni și nu a stat într-un adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăiește minciuna, grăiește dintru ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii. Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeți. Cine dintre voi Mă vedește de păcat? Dacă spun adevărul, de ce voi nu Mă credeți? Cel care este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; de aceea voi nu ascultați pentru că nu sunteți de la Dumnezeu*” (Ioan 8, 38-47).

În alt loc al Evangheliei după Ioan, Domnul Hristos arată încă o dată resorturile lăuntrice care îi împing pe oameni să iubească Întunericul și să fugă de Lumina Adevărului:

“*Aceasta este judecata, că Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele. Că oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru că faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite*” (Ioan 3, 19-21).

Sfântul Apostol Pavel completează Evangheliile cu descrierea realităților de la sfârșitul vremurilor, când Antihrist, numit “*omul nelegiurii, fiul pierzării, potrivnicul*”, va avea parte, în schimb, de o primire entuziastă din partea majorității oamenilor:

“*Iar venirea celuiua va fi prin lucrarea lui satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase, și de amăgiri nelegiuite pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască. Și de aceea, Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciunii, ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea* “. (2 Tes. 2, 9-12).

Avem așadar, chiar din Evanghelii un răspuns la întrebarea: de ce nu-L primesc (cu adevărat) oamenii pe Dumnezeu, de ce nu L-au primit pe Hristos (*“Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit”*) și din Apostol, același răspuns dat întrebării *de ce îl vor primi, în schimb, cu multă bucurie pe Antihrist, cel care va veni ca Împarat pământesc?* Iată o altă formulare a aceluiași răspuns în *Epilogul* cărții despre *“Viața Părintelui Seraphim Rose”*:

“Dar dacă nu recunoaștem semnele vremii și pe Antihrist, dacă nu-L vom avea pe Hristos sălășluind în inima noastră, atunci la venirea lui Hristos ne vom afla cu acele neamuri ce se vor tângui fiindcă sunt cu Antihrist. Acestea Îl vor vedea pe Hristos venind și întregul lor creștinism se va dovedi mincinos. Este un lucru tragic. O asemenea amăgire este îngăduită, cum zice Sf. Ap. Pavel, fiindcă în inima omului este o minciună și această minciună nu dorește ceea ce este adevărat, nu dorește adevărul creștinism”.

Înțelegem din toate acestea că păcatul păcatelor și sursa cea mai profundă a oricărei patimi, a oricărui rău din noi este minciuna față de noi înșine și față de Dumnezeu. E laudabil că până și unii psihologi sau psihiatri ajung să înțeleagă și să recunoască acest lucru. Facem referire aici la cartea *“Psihologia minciunii”* (în original, *“People of the Lie” – “Oamenii minciunii”*) a dr. Scott Peck, apărută acum câțiva ani la Editura Curtea Veche. Dr. Scott ne vorbește despre subtilitatea păcatului, nuanțele lui și despre starea noastră de păcătoșenie, stare în care nu mai avem libertatea să ne vedem așa cum suntem.

“Nu păcatul în sine îi caracterizează pe oamenii răi, ci mai degrabă subtilitatea, persistența și consecvența păcatelor lor. Aceasta pentru că defectul central al răului nu este păcatul, ci refuzul de a-l recunoaște”.

Autorul arată ca toți suntem păcătoși, toți comitem răul într-un grad mai mare sau mai mic, iar în esență păcatul este o minciuna și o trădare față de propria conștiință. Însă există, cu toate acestea, și oamenii numiți prin excelență *“răi”*, *“oameni ai minciunii”*, caracterizați de o consecvență în a face rău (uneori ascuns, subtil) celorlalți. Iar cauza acestei *“învârtosări în rău”* este identificată de către psihiatrul american în **refuzul de a tolera și a recunoaște** (fie refuz la modul absolut, fie recunoscând numai formal și nesincer) **propria păcătoșenie**. Fără îndoială, admiterea propriei răutăți este un proces neplăcut, stânjenitor, dureros și presupune curajul de *“a nu-ți face pe plac ție însuși”*. Devenirea unei persoane ca *“om al minciunii”* presupune alunecarea în direcția unui narcisism puternic, având la bază o încrâncenare în auto-protejarea sinelui, în dorința de a nu suferi nimic, de a nu ieși din desfătarea perfecte *imagini de sine*.

“O trăsătură predominantă a comportamentului celor pe care eu îi găsesc răi este găsirea unui țap ispășitor. Deoarece în inimile lor ei se consideră dincolo de reproș, acești oameni trebuie să lovească pe oricine le aduce reproșuri. Ei îi sacrifică pe ceilalți pentru a-și păstra propria imagine de perfecțiune”.

“Să luăm exemplul simplu al unui băiat de 6 ani, care-și întreabă tatăl: „Tată, de ce-ai făcut-o pe bunica <<javră>>?” „Ți-am spus să nu mă superi!” – se răstește tatăl. „Acum o să-ți primești pedeapsa. Am să te învăț să nu mai folosești un limbaj atât de urât, am să-ți spăl gura cu săpun. Poate asta te va învăța să vorbești cum trebuie și să-ți ții gura închisă când ți se spune”. Îmbrâncindu-l pe copil până în baie, tatăl îi aplică pedeapsa menționată. Răul a fost comis în numele <cuvenitei discipline>”.

*“Găsirea țapului ispășitor este un mecanism pe care psihiatrii îl numesc **proiecție**. Întrucât cei răi, în sine, se simt fără greșală, este inevitabil ca ei să intre în conflict cu lumea, conflict pe care-l vor percepe invariabil ca fiind *din vina lumii*. Deoarece ei trebuie să-și nege propria răutate, îi vor percepe pe ceilalți ca fiind răi. Ei proiectează propriul rău asupra lumii. Nu gândesc niciodată despre sine că sunt răi; pe de alta parte, ei văd mult rău în ceilalți. Tatăl percepe blasfemia și necurăția ca existând în fiul său și trece la acțiune pentru a curăța <murdăria> fiului său. Tatăl proiectează propria-i murdărie asupra fiului, iar apoi își atacă fiul în numele faptului *de a fi un bun părinte*”.*

Iubirea minciunii, iubirea de noi înșine, amăgirea de sine, complacerea într-o stare de îndreptățire permanentă este “iubirea întunericului”, de care vorbește Evanghelia după Ioan. De aceea, omul caută mereu să fugă de Adevăr, de Adevărul tare, incomod, dureros al Evangheliei, al lui Hristos.

Omul caută evadări în lumi imaginare, caută să interpreteze și să reducă Evanghelia la măsurile sale sau caută să uite complet de Evanghelie, de conștiința și de chemările ei.

Mereu caută să se justifice în starea în care se găsește, refuzând cu obstinație să se schimbe. Sau, mai subtil, caută să dea impresia că vrea să se schimbe, face anumite lucruri formal, uneori chiar cu mare rigurozitate, tocmai pentru a putea, la adăpostul lor, să-și urmeze, înclinațiile inavuabile ale inimii.

Își construiește mereu teoriile sale proprii, își pune părerea sa deasupra Sfinților Părinți, îi tăgăduiește sau nici nu-l interesează ce spun aceștia. Dacă totuși îi cunoaște, îi “interpretează”, îi scoate din context și mai ales îi citește cerebral, astfel încât să pară a-l confirma în propriile teorii. Pentru că nu caută în ei Adevărul și nu-i citește onest, cu

sinceritate, ci doar spre a se folosi de ei pentru întărirea patimilor și ideilor proprii.

Trăiește superficial, cât mai mult în afară de sine, în cele exterioare, cât mai împrăștiat și încărcat cu activități deșarte. Fuge de tot ce înseamnă problematizare, seriozitate, neliniște interioară. Se refugiază în clișee comode, în sentimentalisme dulci care să-i dea un confort psihologic și ...cam atât. Caută în religie satisfacții, plăceri desfătări, realizarea scopurilor sale. Nu-l interesează să facă voia lui Dumnezeu, ci doar ca Dumnezeu să o facă pe a sa. E pragmatic, utilitarist, are nevoie de un Dumnezeu “la

îndemână”, accesibil, care să-i servească în orice împrejurare mai grea, care să-i dea confortul și liniștea (psihologică și socială) la care se consideră îndreptățit. Omului îi place ca Dumnezeu să trăiască într-o cutiuță magică pe care s-o aibă la îndemână atunci când cere ceva.

Într-un cuvânt, omul crede în el însuși, crede în gândul său, în simțirea sa, în ce-i dă diavolul în gând sau în simțire, nu crede în Adevăr, deci nu crede cu adevărat în Dumnezeul cel Viu, care cercetează inimile și rărunchii.

Toți suntem orbi și toți suntem bolnavi de minciună, mai mult sau mai puțin, iar dacă nu ne luptăm să ne eliberăm, toți vom fi lepădați de la Hristos ca unii ce nu L-am purtat pe El decât pe buze: “numai cu buzele L-am sărutat, dar inima noastră am dat-o tatălui minciunii, cu inima L-am vândut și L-am batjocorit”...

Prof. Ramona MITREA

Frumusețea mistuitoare ce privește din icoană

La baza formării tradiției picturii icoanelor a stat întreaga gândire creștin-ortodoxă. Icoana în Biserică, alături de locașul de cult, de imnurile și textele sfinte, de podoabele bisericești, de mozaicuri... creează și o mulțumire estetică. Când icoana este pusă în casă, i se pregătește loc special, loc de rugăciune. În marele și frumosul oraș de pe Bosfor, Constantinopol, „tendința tipic bizantină era de a interpreta cultul somptuos, nu ca un complex estetic care se are ca scop pe sine însuși, ci ca pe un act sacramental care să îngăduie sufletului să guste toate bucuriile și plăcerile fericirii cerești. Bizantinii se simțeau în culmea bucuriei ascultând cântecele liturgice, văzând cum strălucesc nenumăratele lumini, ale căror reflexe scânteiau pe aurul mozaicurilor și privind imaginile sfinților și

scenele evanghelice care împodobeau cupolele, în vreme ce de pe iconostasuri îi fixau sfinții și asceții iar preoții, cu veșminte scumpe, se slujeau de obiecte smălțuite, pe când de la amvon predicatorul se exprima în formele rafinate ale elocvenței antice. Bizantinii trăiau în timpul ceremoniilor eclesiastice momente de aleasă bucurie. Inimile lor se îndreptau spre Dumnezeu, căruia-l percepeau prezența invizibilă în fiecare bucătică de anafură, în orice piatră de mozaic, în orice notă din cântecul liturgic”. (*)

Arta este parte a cultului, iar icoana își păstrează peste veacuri darul de a fi *ușă*, reflectând faptul că Dumnezeu s-a făcut om. „Imaginea artistică avea menirea de a îndrepta către cer gândurile credinciosului și de a-l îndemna să contemple ceea ce este pur”. În acest context, apare confruntarea cu cei ce, sub influența islamului, caută, pentru prima dată să înlăture cinstirea icoanelor. Lupta pentru icoană este o luptă pentru transcendent și cei ce o câștigă, până la urmă, sunt cinstitorii icoanelor.

Răspunsul îl dă celor ce se folosesc de porunca a doua a decalogului pentru a se

împotrivi pictării și mai ales cinstirii icoanelor, încă din vremea luptei iconoclaste, Ioan Damaschin: „Spune Scriptura: n-ați văzut chipul Lui (Dumnezeu n.n.). Atunci cum poate să se facă icoana celui nevăzut?... Cum se poate zugrăvi cel fără mărime, fără greutate și fără formă? Cum poate să se picteze chipul celui fără corp? Negreșit, să nu faci icoana lui Dumnezeu, Care este nevăzut. Evident, însă, că atunci când vezi că cel fără de corp S-a făcut pentru tine om, atunci vei face icoana chipului Lui omenesc. Când Cel nevăzut S-a făcut văzut în trup, atunci vei înfățișa în icoană asemănarea Celui ce s-a făcut văzut. Zugrăvește coborârea Lui fără nume, Nașterea din Fecioară, Botezul la Iordan, Schimbarea la Față...” (*)

Iar despre închinare spune: „Mă închin icoanei lui Hristos, ca unul ce este Dumnezeu întrupat; icoanei Născătoarei de Dumnezeu, Stăpâna tuturor, ca una ce este Maica Fiului lui Dumnezeu; icoanei sfinților, ca unii ce sunt prieteni ai lui Dumnezeu, care au rezistat păcatului până la

sânge și au urmat pe Hristos... Zugrăvesc biruințele și nevoințele celor ce au fost pe urmele lui Hristos, pentru ca prin ele să mă sfințesc și să mă aprind de râvna de a le imita. Căci cinstea adusă icoanei se îndreaptă către cel înfățișat în icoană”. Așadar, estetica icoanei nu este pentru ea înseși, nu se contemplă pentru frumusețea ei în sine, ci pentru imitație și sfințire prin participare.

Chipurile lui Hristos, ale sfinților devin modele ale tradiției așa încât în iconografia bizantină „nu este loc pentru fantezia liberă. Modelele iconografice consacrate ale tradiției sunt interpretate ca o reprezentare veridică a personajelor și faptelor petrecute într-adevăr și se păstrează timp de secole, suferind doar nesemnificativ modificări și păstrând în mod constant amprenta arhetipurilor lor ideale”. Din această perspectivă icoana păstrează - în pofida formei sale estetice - frumusețea, pentru că are în ea frumusețea arhetipului. Nicolae Berdiaev zice că „filozofia și știința constituie eșecuri în cunoașterea creatoare a adevărului; arta și literatura sunt eșecuri în crearea frumuseții”. (*)

Icoana arată idealul într-o lume căzută din starea de frumusețe în care a fost la început, când „a privit Dumnezeu toate câte făcuse: și iată erau foarte frumoase” (Facere I, 31). Icoana prezintă o lume a frumuseții ideale, ignoră limitele acestei lumi și, cu toate acestea, nu devine ceva abstract, pentru ca are în centrul preocupării sale omul, pentru care s-a întrupat Fiul lui Dumnezeu. „Chipul luminos al lui Dumnezeu întors spre oameni este cel al lui Hristos, cel schimbat la față. Sfinții Părinți au afirmat că în icoane nu este arătată nici firea divină, nici cea umană, ci Ipostaza hristică.

Astfel icoana, în perspectiva experienței religioase, aduce cu sine vederea lui Dumnezeu în lumina zilei a opta”. Sfinții Părinți apreciază și frumusețea lumii, despre care zice sfântul Ioan Damaschinul: „Nu defăima materia, căci nu este netrebnică. Nimic nu este netrebnic din ceea ce este făcut de Dumnezeu”. Materia e apreciată ca frumoasă și bună dar este supusă stricăciunii și cel ce o ridică este **sfântul**, despre care am putea spune că nu este indiferent la categoria estetică a frumosului.

Icoana depășește arta prin aceea că este atât expresie cât și simbol. „Prin valoarea sa de simbol, icoana depășește arta, dar o și explică. Putem admira fără rezerve operele marilor maeștri din toate timpurile și să le considerăm culmea artei. Icoana va avea un loc aparte, așa cum Biblia se va pune deasupra literaturii și a poeziei universale”. (*) Icoana nu caută în sine perfecțiunea estetică, de aceea arta poate fi mai împlinită din punct de vedere estetic, iar o icoană analizată doar estetic

își pierde din valoare, pentru că nu își mai exprimă conținutul și nu mai trimite la modelul *persoană*. „Pentru a vedea Frumusețea, pentru a fi atins de strălucirea-i harică, trebuie ca - printr-o trascendență, printr-o depășire a sensibilului și inteligibilului - să treci prin ușile tainice ale templului: **aceasta e icoana**.

Nu mai e invocare, ci Parusia; Frumusețea vine în întâmpinarea

sufletului nostru nu pentru a-l încânta, ci pentru a-l deschide apropierii mistuitoare a Dumnezeuului personal” (*), care nu-l desființează ci îl adâncește pe om, căutătorul de înveșnicire și îl întărește și în relația cu ceilalți.

Pr. Ovidiu LUMINIȘ, Dobrovăț - Iași

Bibliografie

(*) Viktor Lazarev, **Istoria picturii bizantine**, traducere de Florin Chirițescu, Editura Meridiane, București, 1980, p. 71

(*) Sfântul Ioan Damaschin, **Cele trei tratate contra iconoclaștilor**, Traducere, introducere și note de Preot Profesor Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1998, p. 43-44

(*) Nikolai Berdiaev, **Sensul creației**, traducere de Anca Oroveanu, Editura Humanitas, București, 1992, p. 292

(*) Înalt Prea Sfințitul Bartolomeu Valeriu Anania, în nota **h** de la capitolul I din cartea **Facerii**, explică termenul „frumos”: „În greacă, *kalos* înseamnă *frumos*; ca adverb, însă, înseamnă *bine*, iar laolaltă induc ideea de armonie” (**Biblia**, traducere de Bartolomeu Valeriu Anania, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 2004)

(*) Paul Evdochimov, **Arta icoanei, o teologie a frumuseții**, traducere de Grigore Moga și Petru Moga, Editura Meridiane, 1993, p. 33

Românul erei creștine

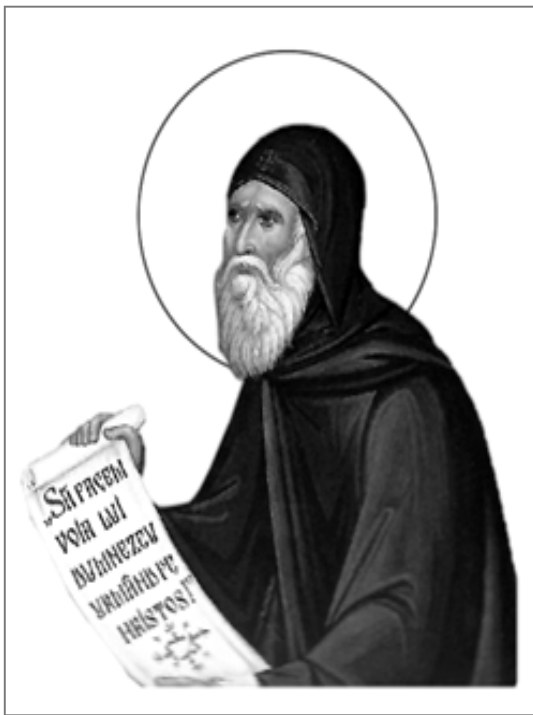
Dionisie Exiguul, venerabil slujitor al Bisericii lui Hristos, s-a născut în Scythia Minor (Dobrogea de astăzi) pe la anul 470 și s-a călugărit din tinerețe la una din renumitele mănăstiri ale eparhiei Tomisului, care a dat în secolele IV-VI numeroși *călugări scyti*, cunoscuți în întreg imperiul bizantin ca teologi asceți și apărători ai ortodoxiei.

Dionisie vorbește despre locurile natale, spunând: „*această Scythie îngrozitoare prin frig și prin barbari, totdeauna a ridicat oameni plini de căldură și minunați prin blândețea ținutei lor*”. (*)

Biograful și prietenul său, Cassiodor, spune despre Dionisie că „*era de neam scit, dar de obiceiuri romane, foarte priceput la ambele limbi, cunoscător perfect al Sfintei Scripturi și al dogmaticii. Era de asemenea înțelept și simplu, învățat și smerit, cu vorba puțină, feciorelnic, blând, plângând când auzea vorbe de veselie nepotrivite, postitor, fără să osândească pe cei care mâncau*”. (*)

Cuviosul Dionisie a plecat din Dobrogea ca să viziteze locurile sfinte din Palestina și s-a stabilit în mănăstirea Ierapole de lângă Antiohia, unde a dus o activitate vie pentru păstrarea ortodoxiei alături de compatrioții săi. Din cauza ereziei monofizite, Dionisie emigrează la o mănăstire din Constantinopol unde trăiește ca monah mai multă vreme.

Înainte de data de 21 noiembrie 496 (data morții papei Ghelasie) el ajunge la Roma, chemat de acest papă care avea nevoie de un bun cunoscător al limbilor latină și

greacă. Este hirotonit preot și se stabilește în mănăstirea Sfânta Anastasia, ajungând în scurt timp starețul acesteia. Va lucra sub ascultarea a zece papi, începând cu Atanasie al II-lea (496-498) și încheind în timpul pontificatului lui Vigiliu (537-555).

La 1 martie 499, la sinodul roman, apare formula *Dionysius presbyter tituli Aemilianae*, această însărcinare ierarhică fiind acordată călugărului venit din Răsărit de către papa Anastasie al II-lea pentru importante servicii pe care el le adusese ca traducător în cancelaria pontificală.

La Roma, Dionisie s-a remarcat și ca traducător din grecește în latină, el traducând multe din operele Părinților răsăriteni (canoanele primelor patru Sinoade Ecumenice, ale Sfinților Apostoli și vieți de sfinți). Împreună cu prietenul său Cassiodor, el predă timp de mai mulți ani, spre sfârșitul vieții, dialectica la Universitatea Vivarium din Calabria.

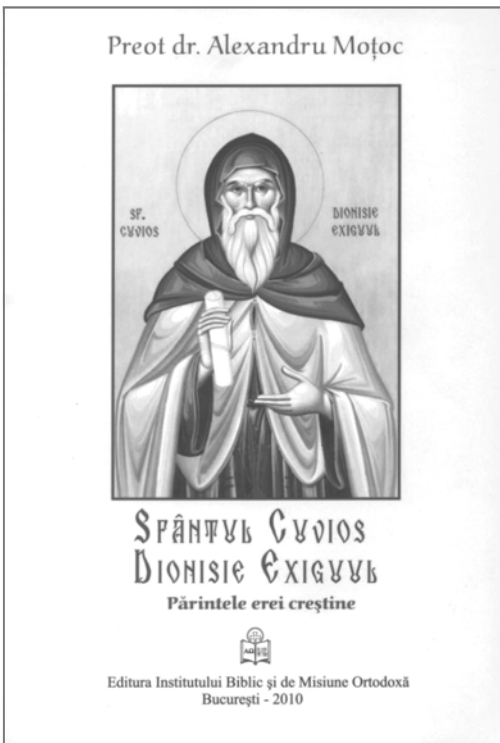
Dionisie ordonează era creștină din punct de vedere cronologic, propunând să nu se mai numere anii erei vremii sale de la Dioclețian ci de la Întruparea Domnului nostru Iisus Hristos, fixând-o în 754 sau 753 de la întemeierea Romei (în loc de 749 - a făcut o eroare de 4 sau 5 ani). Era creștină calculată de Dionisie cel Mic intră în vigoare la Roma în secolul al VI-lea (527), în Franța și Anglia în secolul următor (664), iar până la începutul mileniului al doilea a fost adoptată în toată lumea creștină.

Teologia pe care a cultivat-o monahul dobrogean se baza pe tradiția ortodoxă. Prin scrierile și traducerile sale din grecește în latinește, dar și prin formarea sa daco-romană, el a reușit să întemeieze o adevărată punte de legătură între Răsărit și Apus.

Opera de traducere a Sfinților Părinți răsăriteni, cum ar fi Sfântul Chiril al Alexandriei sau Grigorie de Nyssa, i-a cerut o pătrundere intelectuală deosebită, o cultură

variata și mult har. Dacă el a tradus numeroase canoane, aceasta nu înseamnă că era un simplu arhivar, ci vrea să însemne că el cunoștea foarte bine izvoarele ecumenice. Ca om al muncii intelectuale, avea încredere în știință, lucra conștiincios și publica de obicei mult mai târziu. Prin faptul că a avut mulți admiratori, înțelegem că nu-i plăcea să ocolească adevăratul sens al unui text. A avut și bogate cunoștințe de astronomie, calendaristică și calcul pascal.

De la răsăriteni el a moștenit mai ales modul de trăire monahală, respectiv simplitatea și sinceritatea în toate. Biograful său, Cassiodor, la mulți ani după moartea Sfântului, observa că printre virtuțile pe care acesta le avea se numărau înțelepciunea, smerenia, fecioria, blândețea, postul și cumpătarea.

Pentru duhul rugăciunii și al pocăinței care i-a caracterizat viața, unit cu sobrietatea în vorbire și contemplația zilnică, va trebui să fie rânduie printre primii isihasți ai spiritualității noastre bisericești. Acest lucru este demonstrat și de elogiul făcut de biograful și prietenul său Cassiodor care, după moartea sa, obișnuia să-l rânduiească în cadrul slujbelor în rândul *oamenilor iluștri*. În cuvintele de invocare precedente acestui elogi, Cassiodor i se adresează ca unui sfânt canonizat: „*să mijlocească pentru noi,*

el care obișnuia să se roage cu noi, ca să putem fi ajutați acum, cu ale cărui rugăciuni eram întăriți și mai înainte pe pământ”.

Prin legătura pe care o face între regiunea Scythia Minor, Constantinopol și Roma, cu numeroasele sale traduceri latinești din Părinți și scriitori bisericești, prin transpunerea din limba greacă în limba latină a colecțiilor de canoane, Dionisie Exiguul a consolidat cu elemente noi legătura dintre Răsăritul și Apusul creștin, legături promovate din secolul al IV-lea mai ales de Sfântul Ioan Casian.

Odată cu moartea sa, care se pare că a avut loc în anul 545 la Roma, în *mireasma sfințeniei*, a murit un om de o mare cultură, o bibliotecă vie, un părinte atât al răsăritului cât și al apusului creștin. El a contribuit la menținerea unității Bisericești prin lucrările și traducerile sale, fiind puntea de legătură a celor două lumi creștine.

În anul 2008, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul sfinților pe Dionisie Exiguul, el fiind prăznuit la data de 1 septembrie, la începutul fiecărui an bisericesc.

Bibliografie:

(*).BĂLAN, Ierom. Ioanichie, *Patericul românesc*, Editura Arhiepiscopiei Tomisului și Dunării de Jos, Galați, 1990.

(*).COMAN, Pr. Prof. Dr. Ioan G., <<Sciții>> Ioan Casian și Dionisie cel Mic și legăturile lor cu lumea mediteraneeană, în „Studii Teologice”, 1975, nr. 3-4.

(*).DRĂGULIN, Pr. Dr. Gh. I., *Cuviosul Dionisie Exiguul (Smeritul)*, în volumul „Sfinți români și apărători ai legii strămoșești”, E.I.B.M.B.O.R., București, 1987.

(*).DRĂGULIN, Pr. Dr. Gh. I., *Ieromonahul Dionisie Smeritul “Exiguus” sau cel Mic*, în „Studii Teologice”, 1985, nr. 7-8.

(*).VICOVAN, Pr. Ion, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, vol. I, Editura Trinitas, Iași, 2002.

Prof. Bogdan CHIRILĂ

CAREU DIDACTIC

- Delta Dunării -

Rezolvând careul de mai jos, veți descoperi pe verticala A – B, numele celei mai importante rezervații naturale a biosferei din România (4 cuvinte), iar pe orizontală numele unor elemente specifice acestora:

1. Din punct de vedere al faunei, Delta Dunării este considerată „..... al păsărilor”.

2. Pădurea de stejari seculari de pe grindul este una dintre cele mai reprezentative rezervații din Delta Dunării.

3. Vidra, nurca și sunt mamiferele de apă cele mai răspândite în Delta Dunării.

4. Orașul este considerat cel mai mare între localitățile din Delta Dunării.

5. Delta Dunării este o „rezervație a biosferei”, ea fiind ocrotită prin lege.

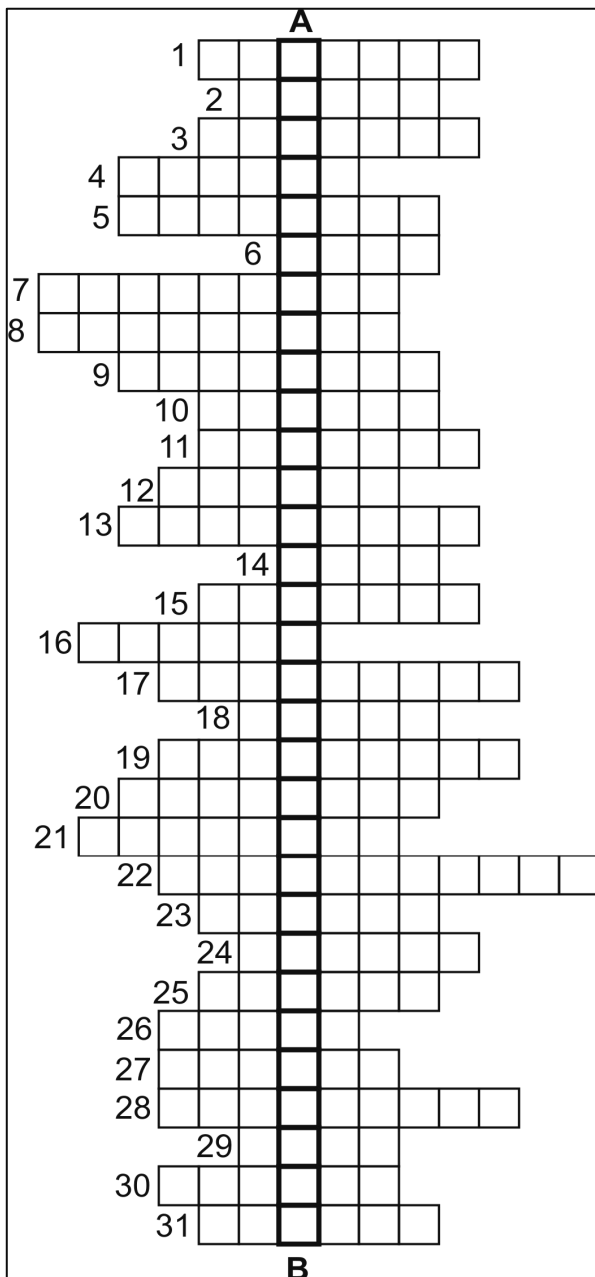
6. În pădurile cu salcie din deltă, adesea pe coroanele copacilor apar formații de, plantă parazită foarte cunoscută, folosită cu scop decorativ în timpul sărbătorilor de iarnă și ca plantă medicinală.

7. Brațul Chilia, la vărsarea în Marea Neagră, prezintă o „deltă,” care se mărește de la an la an.

8. Pe grindurile din Delta Dunării, între mamiferele terestre, este întâlnit cel mai frecvent.

9. Printre păsările călătoare care „poposesc” vara în Delta Dunării se numără și „pasărea” care vine tocmai din Delta Nilului.

10. Formațiunile vegetale care uneori plutesc pe canale cu numele de „.....”, le întâlnim frecvent în Delta Dunării.

11. Un pește răpitor care trăiește mai mult pe fundul apelor din deltă este
..., care are o carne foarte bună pentru saramura cu mujdei de usturoi.

12. În localitatea funcționează un centru de cercetări al florei și faunei din Delta Dunării.

13. Grindul fluvio-maritim este unul dintre cele mai întinse grinduri ale Deltei, situat între brațul Sulina și brațul Sf. Gheorghe.

14. reprezintă cea mai importantă bogăție din Delta Dunării, folosit la fabricarea hârtiei.

15. Pentru toți iubitorii de frumos, principala atracție a Deltei Dunării o reprezintă alb și galben, care au atras atenția nu numai botaniștilor dar și poezilor.

16. Ca formă de relief, Delta Dunării este o în formare într-un fost golf al Mării Negre.

17. Primăvara, în bălțile și lacurile din Delta Dunării,, considerați faună relictă a Mării Negre, depun icrele.

18. este creația fluviului Dunărea și a Mării Negre, un muzeu natural în aer liber.

19. „Regele” Deltei este considerat, care consumă zilnic în jur de 10 kg. de pește, dar în special pești bolnavi.

20. Terenurile înalte acoperite de vegetația specifică poartă numele de, formate prin depunerea aluviunilor cărate de Fluviul Dunărea și curenții din Marea Neagră.

21. este un renumit oceanograf francez, care a cercetat printre altele și Delta Dunării.

22. În apropiere de satul, Fluviul Dunărea se împarte în două brațe: Chilia și Tulcea.

23. Lacul are cea mai importantă rezervație de faună acvatică din Delta Dunării.

24. Delta este presărată de numeroase transformate de om în heleștee pentru creșterea peștelui.

25. Pe grindurile din Delta Dunării alături de pinul negru canadian, crește și o specie de, plantă agățătoare.

26. În zona cu stufăriș și plaur din Delta Dunării, întâlnim un carnivor destul de agresiv, mai ales iarna, numit de specialiști „..... de stuf”, având o talie mai mică și culoarea părului mai roșcată.

27. Lacul este considerat cel mai întins lac din delta propriu-zisă.

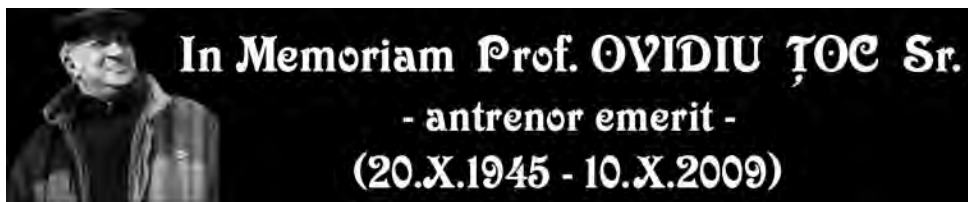
28. Ibisul african are ca „rudă” apropiată în Delta Dunării (Plegadis falcinellus), având penajul de culoare neagră cu reflexe metalice.

29. În Delta Dunării întâlnim două specii de pelicani dintre cele opt existente pe Terra: pelicanul comun (Pelecanus onocrotalus) și pelicanul (Pelecanus crispus).

30. Circulația în Delta Dunării se face în principal pe brațul, amenajat antropic.

31. Pe țărmul Mării Negre și al Deltei Dunării, vechii greci s-au îngrozit de frigul iernii de aici numindu-l „frigul", iar astăzi noi îl numim „frigul siberian”.

Prof. Constantin-Dan IONESCU

"Deși a trecut un an, în memorie rămâne același neobosit profesor, antrenor agitat, în continuă mișcare, dedicat trup și suflet mării sale pasiuni, handbalul. Acum, la ceas de comemorare, pare potrivit să aducem în amintire, pentru a cinsti memoria dânsului, ceea ce noi toți ne-am dorit să slujim cu dedicare o viață de profesor: pe elevii noștri. Iată câteva dintre gândurile unor foste eleve ale Profesorului Ovidiu Țoc, eleve ce au făcut parte din ultima generație pe care a dus-o până la final de ciclu liceal. Citind aceste cuvinte, scrise de fete în iunie 2008, cred că fiecare dintre noi se regăsește pe undeva, fie și... puțin..." (Prof. Ovidiu Țoc jr.)

"Domnule profesor,

Anii alături de dumneavoastră au trecut atât de repede încât, uneori, totul mi se pare că a durat doar o clipă. Mi-e teamă să-mi deschid complet ochii și să realizez că, poate, totul nu a fost decât un vis, un rod al imaginației mele.

M-ați cunoscut de când eram doar un copil și azi, deși atâția ani au trecut de la prima noastră întâlnire, încă mă mai consider unul. Mi se pare că sunt încă prea "mică", prea nepregătită pentru lumea mare și dură ce parcă mă așteaptă nerăbdătoare să mă absoarbă, să mă doboare. După cum vedeți, încă aș mai avea nevoie să mă împingeti puțin de la spate, așa cum nu de puține ori ați făcut-o până acum de mi-ați dat curajul necesar să încerc lucruri pe care nu mă credeam pregătită sau capabilă să le fac. Totuși au fost momente în care, prea orbită de propria-mi încăpățănare, nu observam că în spatele zidului de fermitate se ascundea de fapt grija și dragostea părintească a dumneavoastră. Poate de aceea mă întrebam, cum deseori o fac și în fața părinților mei: *"Și acum... ce am mai făcut?"*. Azi văd lucrurile mai clar și pot să găsesc răspunsurile la multele întrebări, ce poate la un moment dat deveniseră adevărate enigme, greu de deslușit pentru mine.

Îmi aduc aminte cum, într-o zi, urmărind alături de dumneavoastră și de coechipierele mele un meci de handbal m-ați întrebat dacă eu și părinții mei am fi de acord să mă adoptați! Ascultându-vă, am rămas puțin uimită. De ce? Păi...eu deja vă consideram un tată adoptiv, iar familia dumneavoastră și handbalul îmi erau un al doilea cămin, o a doua familie.

Privesc în urmă... plâng... mă întristez... Am tot încercat să nu mă gândesc la momentul în care va trebui să mă despart de acești ani, de momentul în care voi fi nevoită să pășesc pe propriul meu drum.

Vă mulțumesc pentru aceste amintiri pe care veșnic le voi prețui și care, de multe ori, m-au ambiționat să vreau mai mult.

Iertați-mă... iertați-mă pentru multele situații în care v-am pus la grea încercare nervii și răbdarea. Iertați-mă că poate, nu de puține ori, v-am înfuriat, supărat sau rănit prin vorbele și faptele mele, deși niciodată nu mi-am dorit acest lucru.

Vă mulțumesc pentru toți acești ani minunați... Pentru grija și protecția dumneavoastră... Vă mulțumesc pentru TOT!" Cu dragoste și respect,

Alexandra – Larisa Condurat („mama răniților")

"Pentru mine, astăzi...este o zi grea, o zi tristă pentru că trebuie să mă despart de dumneavoastră, dar această despărțire este doar în gândul meu, pentru că în suflet îmi veți rămâne mereu. Nu am sa vă pot uita niciodată pentru că ați făcut în așa fel încât să vă așez în inima mea alături de cei dragi. În cei cinci ani în care mi-ați fost aproape, m-ați învățat ce este bine și ce este rău atât pe plan profesional cât și în viața de zi cu zi. Chiar dacă aveți uneori o înfățișare severă și dură, știam că sub acea mască se află un om deosebit, care mă iubește și care-mi vrea doar binele în viață.

Îndrumându-mă și învățându-mă tactica și tehnica în handbal, am obținut rezultate bune alături de colegele mele de echipă. Chiar dacă au mai fost și momente triste în cariera noastră sportivă, ați știut să treceți *peste* și întotdeauna ne-ați făcut să avem un țel pentru care să luptăm.

Îmi va fi dor de antrenamente, cantonamente, turnee. Toate au avut farmecul lor. Chiar și peste ani îmi voi aduce aminte de clipele frumoase petrecute în această echipă. Pentru mine ați fost și veți rămâne un om deosebit." **(Alexandra – Elena Dascălu)**

"Cu tot respectul... Domnului Profesor...

... vreau să vă mulțumesc că mi-ați fost alături în acești șase ani la bine și la greu și că întotdeauna m-ați înțeles.

Tot timpul dumneavoastră ați știut să ne dați cele mai bune sfaturi deoarece ne vedeți în fața ochilor dumneavoastră ca pe niște fiice, iar noi pe dumneavoastră ca pe un tată. Niciodată nu am să vă pot mulțumi îndeajuns pentru tot ce m-ați învățat și pentru că mi-ați îndrumat pașii pe drumul cel mai bun.

Chiar dacă mi-a fost greu... am încercat mereu să trec prin această durere... să fiu cu capul acolo în teren. Poate dumneavoastră nu v-a trecut niciodată prin gând, dar eu mă gândeam mereu la mama (†) și poate de asta am început eu să greșesc așa de mult... Și acum îmi pare foarte rău că nu puteam să mă concentrez... să fiu acolo în teren cu gândul. Îmi pare rău, domnule profesor... îmi pare foarte rău dar, de patru ani încoace, eu sunt așa... Poate nu arătam că sunt tristă, dar în sufletul meu era altceva...

Îmi cer mii de scuze că v-am supărat, sincer niciodată nu aș fi vrut pentru că mie nu îmi place să vă știu supărat. Niciodată nu am să uit acești ani... sunt de neuitat.

Vă mulțumesc încă o dată că mi-ați fost alături și că ați fost un părinte pentru mine... Iar în sufletul meu... mereu veți rămâne ca un al doilea tată. Vă mulțumesc! **(Iulia Coca)**

"Domnule profesor,

Au trecut opt ani de muncă, de bucurii, de tristeți, de lacrimi, de zâmbete. Toți acești ani pentru mine au fost foarte frumoși, și m-am atașat de prietenele și colegele mele. Am învățat de la dumneavoastră ce înseamnă să fii un sportiv disciplinat, să pui suflet și să iubești ceea ce faci. O să îmi lipsească turneele, cantonamentele alături de dumneavoastră, iar când voi fi tristă sau supărată mă voi gândi la toți acești ani în care ați fost și veți rămâne un model în viața mea." **(Mădălina Măriuța)**

"Domnul nostru profesor antrenor emerit, cel care ne-a luminat și îndrumat către viața sportivă de performanță,

Vă mulțumesc și vă voi fi recunoscătoare pentru educația pe care ne-ați oferit-o cu atâta pasiune, ambiție și dorință de a fi mai buni. Fiind ultima generație, v-ați atașat de noi, iar noi v-am considerat tatăl nostru spiritual, căci de la dumneavoastră am învățat multe și cu siguranță pe toate acestea nu le vom uita. Cu respect și lacrimi în ochi vă mulțumesc și să știți că voi simți lipsa observațiilor dumneavoastră." **(Alexandra Mădălina Băeșu)**

"Nu știu dacă aş avea cuvinte pe care să le potrivesc în acest discurs de mulțumire pentru domnul profesor Ovidiu Țoc care a fost ca un tată pentru mine și care m-a ajutat să mă maturizez și mi-a îndrumat pașii către o carieră de viitor. Mulțumesc nu în ultimul rând doamnei profesoare Dorina Țoc, care a fost alături de noi la bine și la rău." (**Ana – Maria Drăniceriu**)

"Domnule profesor,

Au trecut nouă ani de handbal din care patru... împreună. Mă bucur că am petrecut nouă ani din viața mea într-o atmosferă frumoasă cu bune și cu rele și că am crescut atât de bine alături de dumneavoastră și de doamna profesoară.

Viața sportivă implică multe sacrificii pe care dumneavoastră ne-ați ajutat să le facem, dar și avantaje de care noi ne-am bucurat. Îmi amintesc cu plăcere bucuriile dar și tristețile din echipă și realizez că s-a meritat să trăim în acest mod deoarece viața împreună ne-a disciplinat de mici și nu am apucat pe căi greșite, chiar dacă în echipă au fost și mici excepții.

Cu părere de rău și cu multe regrete las în urmă anii frumoși din viața mea." (**Alexandra Macovei**)

"Domnule profesor, cu ocazia acestei zile eu vă doresc să fiți sănătos și înțeleghător în continuare. Vă mulțumesc că ați avut răbdare cu mine ca un al doilea tată atunci când mergeam în turnee și cantonamente, de aceea țin foarte mult la dumneavoastră și vă iubesc și știu că fără dumneavoastră nu ne descurcam. Vă mulțumesc pentru îndrumarea în viață." (**Ramona Cozma**)

"Către domnul profesor,

(...) Vreau să vă mulțumesc că, datorită dumneavoastră (care... știu că aveți un suflet bun și sentimente frumoase dar le ascundeți sub cetatea durității) am devenit o persoană cu vise mari, cu personalitate puternică și cu o dorință de muncă extraordinară. Ați fost și sunteți un adevărat și bun de urmat exemplu de viață (...)

Eu vă iubesc și vă admir foarte mult, așa că sper cât de curând să mă realizez și să vă invit precum Luminița Huțupan să stați câteva zile în casa mea. Dacă dă Dumnezeu să ajung antrenorează mai târziu, o să mi se spună de către *doamnele de fier*: „Se vede că asta a fost eleva lui Țoc!” Vă mulțumesc și vă doresc tot binele din lume! (**Diana Maria Stan**)

De Ziua Educației: Memorialul "Ovidiu Țoc" la handbal

Miercuri, 06.10.2010

Liceul cu Program Sportiv din Piatra-Neamț a organizat **Memorialul Ovidiu Țoc** la handbal. Evenimentul s-a desfășurat cu prilejul Zilei Educației, a avut loc în Sala LPS și a adunat la start echipele ce compun catedra de handbal a acestei instituții. Handbaliștii pietreni au comemorat astfel trecerea unui an de zile de când a plecat spre cele veșnice Ovidiu Țoc senior.

Competiția handbalistică de ieri a avut ceva din frenezia celui care a fost numit pe bună dreptate "Patriarhul" handbalului din Piatra-Neamț.

De la prichindeii de clasa a V-a și până la liceenii din clasele terminale, participanții au jucat handbal în memoria maestrului plecat prea devreme dintre ei.

Fostele eleve ale maestrului au purtat tricouri negre, ce au avut scrise pe spate numele Profesorului Ovidiu Țoc.

Nu s-au întocmit clasamente și nu s-au făcut ierarhii, toți cei prezenți dăruindu-se prin joc și mișcare amintirii celui care a impulsionat mereu handbalul local.

Tehnicienii Luminița Ciocărlan, Constantin Rusu, Rita și Stelian Bursuc, Adriana și Răzvan Caba, Carmen Dulgheru și Ovidiu Țoc jr. au coordonat echipele ce au etalat jocul de handbal ca o adevărată stare de spirit.

Organizatorii au oferit diplome participanților și au promis că această competiție va deveni un eveniment anual ce va marca mereu amintirea celui care a fost Ovidiu Țoc - seniorul.

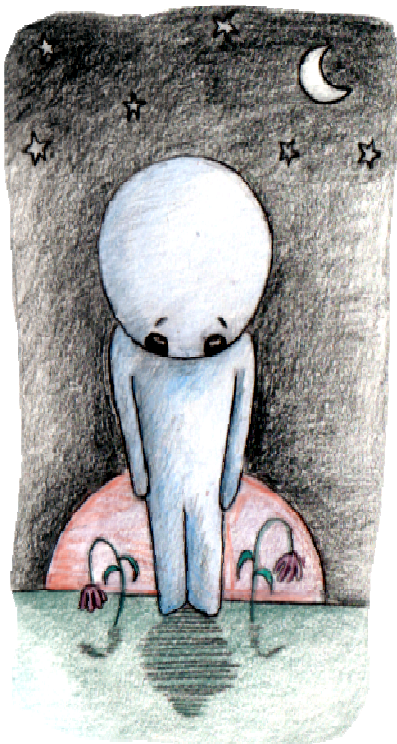
Constantin Radu RUSU (www.stiriaz.ro)

Tristețea

Sub privirea norilor de
catifea,
Își scrie Tristețea
povestea.
Și aceștia, împreună cu
păsările,
Îi sunt martori acum...

Lângă un stejar bătrân,
Își pleacă capul abanos
Și se roagă, cu lacrimi,
Să o scape Universul
De durere...

Prin lume este
cunoscută
Căci durerea ei e a
tuturor.
Însă, numai ea se vrea
scăpată.
Dar lanțurile-i sunt prea
grele...
E blestemată -
Pretutindenti în lume să
umble...

Evadare

Ia-mă, ia-mă cu tine!
Dincolo de petalele crinilor,
Dincolo de surâsul copiilor.
Dincolo de ploaia ce-a-nceput,
Dincolo de frunza ce-a căzut.

Du-mă departe, departe de
timp!
Du-mă acolo unde-am visat!
Du-mă printre stele,
Să pot străluci și eu ca ele...

Fă-mă să zbor...până la lună!
Să plutesc în puf de...galaxie!
Du-mă acolo unde-i mai bine,
Departe de lume, departe de rău.
Acolo, unde-i numai mister...

Dincolo de frunza ce-a căzut,
Dincolo de ploaia ce-a-nceput,
Dincolo de surâsul copiilor,
Dincolo de petalele crinilor.
Ia-mă, ia-mă cu tine!

Georgiana ONU (clasa a VII-a B)

Coordonator:
Ana VÎRLAN
nalriv@yahoo.fr
www.anavirlan.ro

Echipa redacțională:
Maria BOTEZ
Vasile FILIMON
Ilie POPESCU

Colaboratori:
cadre didactice
și elevi ai LPS

Layout & DTP:
Ana VÎRLAN
Fotografii:
colecții particulare
și arhiva LPS

Adresa redacției:
Str. Dragoș Vodă, 15A
Piatra Neamț
Județul Neamț
tel: 0233-233605
adastra@yahoo.fr
www.lpspn.ro

Fondatori: (1999)
Ana VÎRLAN
Maria BOTEZ
Ilie POPESCU

Revista **AD ASTRA** este publicație
înregistrată la
Biblioteca Națională a României
Centrul Național de Numerotare Standardizată
Ad Astra / Piatra Neamț

ISSN 1841 – 673X

Autograf - 2010

-publicația respectă Legea nr. 594/2004 și Legea
nr. 186/2003, privind promovarea culturii scrise-

-toate drepturile rezervate-

